

Arrest

nr. 227 790 van 22 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Soedanese nationaliteit en behoort tot de Arabische stam X. U werd geboren op 1 januari 1951 in X, in X, X. Van 1951 tot 1966 verhuisde u regelmatig omwille van het werk van uw vader als politieofficier in gevangenissen. Zo woonde u in Kassala waar u uw lager onderwijs deed terwijl uw vader er hoofdofficier was van de gevangenis. In Kutum, west Soedan deed u middle school. In Al-Fashir tenslotte rondde u op internaat uw secundaire school af.

Uw college deed u aan de legeracademie Wadi Sayedne in Umdurman waar u in 1973 na 2 jaar afstudeerde als silah almazalad, oftewel para met de rang van mulazim thani (luitenant met 1 ster). U koos ervoor daar te gaan studeren omdat er hoge salarissen waren. Na een mislukte coup op 25 september 1975 terwijl u op het hoofdkwartier werkte, werd u gedurende 1 jaar en 4 maanden ten onrechte opgesloten om te getuigen tegen een van de leiders van de Umma partij, en vervolgens onder het regime van Nimeiry ontslagen uit de dienst wat het einde van uw militaire carrière betekende. Vervolgens begon u op 25 juli 1977 te werken als veiligheidsagent voor een water -en elektriciteitsmaatschappij in Abu Dhabi. Naast uw officiële werk, werkte u ook als tussenpersoon voor de nationale veiligheidsdiensten. Nadat het regime van Nimeiry omver werd geworpen, werden de onder Nimeiry de laan uitgestuurde legerofficieren door de overheid van de verzoening met als commandant S.A.D. de mogelijkheid geboden om terug te keren naar het legerapparaat – wat u niet deed en werd hen geld gegeven voor de periode dat ze buiten het leger waren – wat u vanuit de Emiraten aanvaardde. Ook werd u in 1986-1987 de rang van Raid (majoor) gegeven ter compensatie omdat de door Nimeiry ontslagen officieren als slachtoffers werden beschouwd. U woonde tot 1997 in de Verenigde Arabische Emiraten. Tijdens uw verblijf daar reisde u vaak naar het buitenland, o.a. naar Duitsland, Italië, de Verenigde Staten, Nederland en de Filipijnen. In 1989 bespioneerde u landgenoten waaronder A.K. – de leider van het moslimbroederschap in Abu Dhabi en tevens ingenieur voor de water -en elektriciteitsmaatschappij waar u werkte en diende u aan het hoofd van de veiligheidsdienst een rapport in aangaande hun illegale samenkomst. Nadat in 1989 A.-T. de macht greep in Soedan, werd er binnen een club in Abu Dhabi geld verzameld voor de nieuwe Soedanese overheid. A.K. werd ook aangesteld als minister van petroleum/olie onder de regering van Al Bashir. U had in de gaten wat er gebeurde en bracht de autoriteiten van de Emiraten op de hoogte die maatregelen jegens het Al Turabi regime (het moslimbroederschap) in Soedan namen. 26 personen die door u op een lijst werden gezet als geldschietters van het Al Turabi regime en als influencers van het comité in Abu Dhabi werden gedeporteerd. Ook het ingezamelde geld ter ondersteuning van het regime in Soedan werd in beslag genomen en de golfstaten werden aangespoord om niet samen te werken met de overheid in Soedan. Nadat een naamgenoot van u enkele maanden na de coup in 1989 bij terugkeer naar Soedan gearresteerd werd, wist u dat u door de Soedanese autoriteiten werd gezocht. Nadat in 1997 aan iedereen die met de Soedanese overheid problemen had amnestie werd gegeven, besloot u om terug te keren naar Soedan.

De laatste plaats waar u in uw land van herkomst Soedan woonde en wat sinds 1982 uw officieel adres is, is de wijk Arkawit, blok 65 huisnummer 161 in Khartoem – een huis dat u aankocht vanuit de Emiraten en waar u na uw terugkeer uit de Emiraten in 1997 introk. U woonde in Arkawit tot u op 16 december 2005 gevangen werd genomen en tot 29 juni 2016 opgesloten zat in verschillende gevangenissen in Soedan. U werd gearresteerd omdat u ervan werd beschuldigd een verkoopcontract te hebben vervalst. U sloot een deal met een zakenman die beweerde een stuk land te hebben dat in werkelijkheid niet van hem was. Terwijl u niets te maken had met de malafide deal, werd u toch door de rechtbank van eerste klasse een gevangenisstraf van 11 jaar gegeven. U kreeg vijf jaar celstraf voor vervalsing van het contract en nogmaals vijf jaar voor het geld dat u zou moeten betalen. De buitensporige lange gevangenisstraf had te maken met uw daden in Abu Dhabi

U zat in Sawba gevangenis in Khartoem, waarna u werd overgebracht naar Kober gevangenis en tenslotte spendeerde u tijd in El Hoda gevangenis in Umdurman. Na uw vrijlating in juni 2016 verbleef u afwisselend bij uw beide zussen. Met behulp van ex-collega's uit het leger verkreeg u een nieuw paspoort en ging u op 9 november 2016 naar Egypte. In Caïro ging u, omdat u niet wilde terugkeren naar Soedan, verschillende keren naar het kantoor van de VN alsook naar verscheidene reisagentschappen teneinde uw reis naar Europa te faciliteren. 15 maart 2017 keerde u terug naar Soedan aangezien u werd aangeraden in Soedan een visum aan te vragen om naar Europa te reizen. Bij terugkeer werd u gearresteerd omdat u ervan werd verdacht spionnen van het moslimbroederschap te hebben verklikt. Nadat u 10 dagen werd ondervraagd en geen bewijs tegen u werd gevonden, werd u vrijgelaten. Uw naam werd doorgegeven opdat u het land niet zou kunnen verlaten. Er werd een Schengen visum voor u geregeld en nadat uw naam op de luchthaven uit het systeem werd gewist, reisde u volgens uw verklaringen begin december 2017 via Saoedi-Arabië naar Parijs. Het door u neergelegde paspoort bevat stempels waaruit echter blijkt dat u Soedan op 29 oktober 2017 verliet en u 30 oktober 2017 in Parijs arriveerde.

Na uw vertrek informeerden agenten van de nationale veiligheidsdiensten bij uw familieleden naar u.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart, een kaart van uw legerdienst, een verzekeringskaart van het leger, een identiteitskaart van gewapende pensioenkrachten, een attest van pensioen, een attest

van salaris, een attest van de gevangenis, een medisch attest (Dr. Gurning, dd. 19/02/2018), een enveloppe, een foto en tenslotte een dossier van uw cataract.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en concrete persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U verklaart uw land van herkomst Soedan te hebben verlaten omwille van problemen met de Soedanese autoriteiten. Volgens uw verklaringen zijn uw problemen ontstaan nadat in 1989 de huidige regering via een staatsgreep aan de macht kwam. Ten tijde van de staatsgreep woonde en werkte u in Abu Dhabi waar u naast uw officieel werk als veiligheidsmedewerker voor een water -en elektriciteitsmaatschappij ook officieus als tussenpersoon voor de nationale veiligheidsdiensten in Abu Dhabi werkte. Nadat u in 1989 landgenoten in Abu Dhabi bespioneerde en zij ten gevolge van uw daden gedeporteerd werden naar Soedan, werd u een gezocht persoon door de Soedanese autoriteiten. Bij deze feiten dienen echter enkele kanttekeningen te worden geplaatst.

Ten eerste kunt u niet overtuigen wanneer wordt gepeild naar uw motivatie om uw landgenoten te bespioneren en te laten deporteren. U gevraagd naar uw motivatie, stelt u dat Al-Qaeda en Daesh na de oorlog in Afghanistan in Soedan werden gevormd, waarmee u niet duidt waarom u besloot uw landgenoten te verraden. U bijgevolg nogmaals gevraagd wat voor u de reden was, antwoordt u dat Al Ikhwan Al Muslimin (verder het Moslimbroederschap) het land [Soedan] vernietigt. Daar u bevestigt dat de door u aangehaalde gebeurtenissen [de staatsgreep en daarmee samenhangende gebeurtenissen in Abu Dhabi] het begin vormden van de macht van het Moslimbroederschap in Soedan, wordt u gevraagd waarom u er vanaf het begin tegen was, waarop u antwoordt dat het broederschap reeds verschillende landen heeft vernietigd (zie notities dd. 30/04/2018, p. 22). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat wat u deed tegen het Moslimbroederschap uw plicht was. U beschouwde uzelf niet als een spion maar u was tegen de beweging van het Moslimbroederschap omdat ze het land en gans de wereld zouden vernietigen. U nogmaals gevraagd waarom u besloot u te keren tegen de nieuwe Soedanese overheid, antwoordt u: 'De mensen die A.-T. ontmoetten, zoals R.G. **van Tunis**, A.B., H.M.. Ze doden mensen **in Algerije**. Ze waren met A.-T. in Khartoem. Y.A. heeft vijf kerken vernietigd **in Egypte**. O.A. zit nu **in Amerika** in de gevangenis. Hij was betrokken bij het Pentagon met Bin Laden. Nu zit hij in de gevangenis in Amerika. Osama Bin Laden en B.A.. U voegt toe Soedan te hebben willen dienen en het voor de mensen in Soedan, inclusief uw familieleden te hebben gedaan (zie notities dd. 31/05/2018, p. 9). Door zulke algemene verklaringen met betrekking tot de algemene reputatie van het Moslimbroederschap tentoon te stellen, slaagt u er echter niet in te duiden wat u er in 1989 toe heeft gedreven uw landgenoten te beginnen te bespioneren en te verraden aan de autoriteiten in de Emiraten. Wat vervolgens opvalt, is dat u met uitzondering van A.K. niet kunt duiden welke personen door uw toedoen vanuit Abu Dhabi naar Soedan werden gedeporteerd (zie notities dd. 31/05/2018, p. 14).

Over hoe u vervolgens te weten kwam dat u gezocht werd door de Soedanese autoriteiten legt u tegenstrijdige en weinig waarschijnlijke verklaringen af. Voor de DVZ wanneer werd gevraagd hoe u werd betrap, verklaarde u dat Ab. het heeft ontdekt en hij u sowieso al niet vertrouwde aangezien u naar discotheken ging en dronk. U voegde toe dat de moslimbroeders een grote beweging zijn met overal mensen die niets anders doen dan informatie verzamelen en naar Soedan doorsturen (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U vermeldt een naamgenoot die werd gearresteerd en 7 dagen werd vastgehouden.

U tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd hoe u wist dat u gewild was door de Soedanese overheid, verklaart u dat u 10 jaar later – wanneer u naar Soedan wilde gaan – werd verteld dat iemand met dezelfde naam als de uwe werd gearresteerd in Soedan. Vervolgens reisde u van Abu Dhabi naar Dubai om uw naamgenoot te ontmoeten. Hij vertelde u dat bij zijn vrijlating werd gezegd dat ze iemand zochten met dezelfde naam en raadde u aan om niet terug te keren naar Soedan. U gevraagd wanneer dit plaatsvond, antwoordt u in 1990 – 10 jaar na de militaire coup. U erop gewezen dat de coup in 1989 plaatsvond en gevraagd wanneer u op de hoogte werd gebracht dat de Soedanese overheid u wilt, antwoordt u 8-9-10 jaar na de militaire coup – in 2010 – al bent u niet zeker van het exacte jaar. U gevraagd of u toen ontdekte dat de Soedanese autoriteiten u wilden en of u dat eerder niet wist, verklaart u uw broer – die toen in het leger zat – te hebben gebeld nadat u deze man [uw naamgenoot] ontmoette met de opdracht Y.I.A.O. – een ex-collega en werkzaam voor de nieuwe overheid bij buitenlandse veiligheid – te contacteren. Deze laatste deelde u mee dat er rapporten waren over u en dat de Soedanese overheid u wilde (zie notities dd. 31/05/2018, p. 10-11). Wanneer wordt gevraagd of u bij terugkeer naar Soedan in 1997 reeds wist dat u op de wanted lijst stond van de autoriteiten, verwijst u naar het algemene amnestie aanbod waardoor u terugkeerde. U nogmaals gevraagd of er voor uw terugkeer naar Soedan enige indicatie was dat was geweten dat de 26 personen omwille van u werden gedeporteerd, begint u opnieuw over de interne problemen en dat A.-T. gevangen werd gezet – wat overigens niet in 1997 maar na 1999 plaatsvond (zie administratief dossier). Wat hier als belangrijk opvalt, is dat u geen antwoord geeft op de aan u gestelde vraag. U nogmaals gevraagd of u bij terugkeer naar Soedan in 1997 wist dat de Soedanese overheid op de hoogte was van uw acties in Abu Dhabi, verwijst u nogmaals naar de verleende amnestie. U vervolgens gewezen op uw verklaringen voor de DVZ, namelijk dat Ab. het heeft ontdekt en u niet vertrouwd, stelt u gearresteerd te zijn geweest voor iets anders dan uw activiteiten in Abu Dhabi. Uiteindelijk stelt u dat de Soedanese overheid in Abu Dhabi een eigen veiligheidssysteem had en dat iedereen in Abu Dhabi van uw werkzaamheden voor het nationaal veiligheidsagentschap wist. Gevraagd hoe de Soedanese overheid ontdekte dat u verantwoordelijk was voor de deportatie van 26 mensen, verklaart u dat **niemand u daar rechtstreeks naar vroeg** en verwijst u wederom naar hun veiligheidssysteem. U veronderstelt dat ze het wisten wanneer de Soedanezen vanuit Abu Dhabi naar Soedan werden gedeporteerd, maar ze u in Abu Dhabi niet konden krijgen. U gevraagd waarom u denkt dat het ten tijde van de deportaties reeds was geweten, antwoordt u dat iedereen wist wat er aan de hand was in de club en dat wat u deed niet gemakkelijk was om te vergeten. **U blijft echter de aan u gestelde vraag ontwijken.** U kortweg gevraagd of u denkt dat uw betrokkenheid bekend was toen u in 1997 terugkeerde naar Soedan, verklaart u dat uw paspoort in 1997 op de luchthaven werd geblokkeerd omdat u gewild was (zie notities dd. 31/05/2018). Over uw paspoort legt u echter eveneens tegenstrijdige verklaringen af (zie infra). U gevraagd om welke reden u voor de DVZ verklaarde dat Ab. uw betrokkenheid heeft ontdekt, oppert u dat hij het niet ontdekte maar dat iemand u zei 'dat een van de leden van hun beweging hen hoorde praten dat u de enige was toen met relaties met het nationaal veiligheidsagentschap'. Daar u hervalt in algemeenheden en geenszins duidelijk maakt hoe en wanneer u te weten kwam dat de Soedanese overheid zijn pijlen op u had gericht, wordt u gevraagd wanneer u 100 % zeker was dat u werd gezocht door de Soedanese overheid, waarop u in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen stelt het te hebben geweten wanneer enkele maanden – in tegenstrijd met verscheidene jaren - na de militaire coup uw naamgenoot bij terugkeer naar Soedan werd gearresteerd (zie notities dd. 31/05/2018, p. 13). Dat u zichzelf hieromtrent danig tegenspreekt, ondermijnt samen met de vaagheid en algemeenheid van uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Overigens dient opgemerkt dat u geen document neerlegt om uw verblijf in de Emiraten van 1977 tot 1997 te staven, wat gezien uw langdurig verblijf aldaar toch opmerkelijk te noemen is. Wanneer u wordt gevraagd naar documenten die uw verblijf in Abu Dhabi kunnen staven, verklaart u al uw documenten (identiteitskaarten en werkbadge) te zijn verloren door de problemen die u had in Soedan. Uw documenten werden u ontnomen en uw huis werd doorzocht, 'maar niets'. U gevraagd wie dat deed en wanneer, antwoordt u geheel naast de kwestie dat er in Soedan iemand was genaamd K.M. – die na vice-president J.G. kwam – met wie u een contract van 12 miljoen tekende om wegen te bouwen in Zuid-Soedan. U vervolgens gevraagd of bovenstaande uiteenzetting te maken heeft met het verlies van uw documenten, antwoordt u dat deze deal de reden van uw gevangenschap was (zie notities dd. 31/05/2018, p. 14). **Door meermaals geen antwoord te geven op de aan u gestelde vraag, weigert u medewerking, ondermijnt u uw verklaringen geen documenten meer te hebben van Abu Dhabi en biedt u geen weerwerk voor de vaststelling dat het gegeven dat u geen documenten heeft van uw 20-jarig verblijf, zeer onwaarschijnlijk is.**

U verklaart in 1997 vanuit Abu Dhabi te zijn teruggekeerd naar Soedan omdat u enerzijds werd ontslagen en er anderzijds een algemeen amnestieaanbod werd aangekondigd voor Soedanezen in het buitenland die problemen hadden met de overheid. Hiermee wilde volgens u de Soedanese overheid haar imago oppoetsen. U verklaart dat er in kranten en op televisie over hun amnestieaanbod werd gecommuniceerd (zie notities dd. 31/05/2018, p. 13-14). Het door u aangehaalde amnestieaanbod werd inderdaad ingeschreven in het vredesakkoord van 21 april 1997: 'The Parties agree that the President of the Republic of Sudan shall declare a general and unconditional amnesty for all offences committed between 16th May 1983 through...1997 in accordance with the common will of the people of Sudan. 1. The general and unconditional amnesty shall cover the period from 16th May 1983 to...1997 to all (Southern Sudan Defence forces - SSDF) forces, to the effect that nobody shall be prosecuted or punished for acts or omissions committed during this period. 2. No action or other legal proceedings whatsoever, civil or criminal, shall be instituted against any persons in any court or any place for, or on account of, any act, omission or matter done inside or outside Sudan as from 16th May 1983 to...1997, if such act or omission or matter was committed by any member of (SSDF). 3. Civil actions: All civil suits instituted before...1997, relating to acts committed or matters referred to in Article 2 above or as scheduled in Article 8 in this Proclamation Order are covered by the amnesty and shall be discharged and made null and void' (zie administratief dossier). Het vredesakkoord werd afgesloten tussen de Soedanese overheid en verscheidenen militieiders uit Zuid-Soedan ('The South Sudan United Democratic Salvation Front' (UDSF) bestaande uit 'The South Sudan Independence Movement' (SSIM) en 'The Union of Sudan African Parties' (USAP), 'The Sudan People's Liberation Movement' (SPLM), 'The Equatoria Defence Force' (EDF) en 'The South Sudan Independents Group' (SSIG)) tijdens de tweede Soedanese burgeroorlog. Het akkoord formaliseerde principes die werden besloten in een politiek charter getekend in Khartoem op 10 april 1996 (zie administratief dossier). Daar het een akkoord betrof tussen de overheid en de gewapende militias in het Zuiden van Soedan is niet duidelijk in welke mate het akkoord betrekking had op uw situatie en waarom u meende onder het amnestieakkoord terug te kunnen keren naar Soedan. **Het spreekt bovendien tot de verbeelding dat u een overheid die u bij haar ontstaan reeds in die mate wantrouwde dat u haar activiteiten in het buitenland boycotte, op haar woord vertrouwde wanneer er een amnestieaanbod werd uitgesproken. Dat u zonder enige garantie dat het amnestieaanbod zou worden gerespecteerd, ook in uw situatie die niets te maken heeft met Zuid-Soedan, terugkeerde naar Soedan – wetende dat u door de autoriteiten werd gezocht, is weinig doordacht en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.** Bovendien dient opgemerkt dat ondanks de ondertekening van het vredesakkoord de situatie volledig escaleerde en politiek opposanten massaal werden gearresteerd (zie administratief dossier).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u erg vaag blijft aangaande uw levensomstandigheden na uw terugkeer naar Soedan in 1997. U verklaart na terugkeer naar Soedan werk te hebben gezocht in de handel met Abu Dhabi. Gevraagd waarom u dat niet deed, herhaalt u te hebben willen werken tussen Abu Dhabi en Soedan. Bijgevolg gevraagd of u dat deed, spoelt u de tijd verder naar 2005 en de problemen die u kende met het vals afgesloten contract. Uiteindelijk stelt u geen handel te hebben gedreven tussen Soedan en Abu Dhabi omdat u niet echt kon vinden wat u wilde doen en u vergat om terug te gaan naar Abu Dhabi wanneer u een aanbod kreeg in verband met het maken van wegen. Ook was het zakelijke klimaat tussen Abu Dhabi en Soedan niet langer gunstig. Op de vraag hoe u na uw terugkeer financieel kon rondkomen, beperkt u zich door te zeggen dat het erg moeilijk was en niemand buiten leden van de beweging een job hebben – wat van weinig doorleefdheid getuigt.

Het dient vervolgens opgemerkt dat het tot de verbeelding spreekt dat u na uw terugkeer uit de Verenigde Arabische Emiraten in 1997 pas in 2005 gearresteerd zou zijn geweest omwille van uw activiteiten in de Emiraten. U stelt dat u niet eerder werd gearresteerd omdat er een amnestie werd afgekondigd. Desalniettemin blijft het bevreemdend dat indien de Soedanese autoriteiten werkelijk hun pijlen op u hadden gericht omwille van de door u geïnitieerde deportaties van Soedanezen vanuit Abu Dhabi naar Soedan, u daar pas in 2005 voor werd afgerekend. Eens te meer daar in 1997 ondanks het afsluiten van het vredesakkoord politiek opposanten van verschillende profielen op grote schaal werden gearresteerd. U verklaart gearresteerd te zijn geweest omwille van een vals contract met betrekking tot een stuk grond dat werd afgesloten en wanneer de rechtmatige eigenaar zijn stuk land opeiste, u werd aangehouden. In de loop van de procedure van rechtbank verklaart u te hebben ontdekt dat de rechter voor het nationale veiligheidsagentschap werkte. U gevraagd hoe u dat ontdekte, stelt u dat de beslissing van de rechter – namelijk 11 jaar gevangenisstraf – niet logisch was en de advocaat u meedeelde dat hij [de rechter] voor het nationaal veiligheidsagentschap werkte (zie notities dd.31/05/2018, p. 21).

Verder verklaart u echter dat je voor zaken tegen het nationaal veiligheidsagentschap geen advocaat nodig hebt, waardoor niet duidelijk is of u al dan niet beroep deed op een advocaat (zie notities dd. 31/05/2018, p. 23). U gevraagd voor welke rechtbanken u gedurende 11 jaar verscheen, antwoordt u afwijkend dat er verschillende soorten rechtbanken zijn en ze allemaal in Khartoem gelegen zijn. Vervolgens verklaart u voor de Khartoem rechtbank in Alhureya straat te zijn verschenen met betrekking tot het valse contract. Ook verscheen u in het kader van dezelfde zaak voor een andere rechtbank in Khartoem, Alawasat. U werd veroordeeld voor vijf jaar voor het vervalsen van het contract en door een andere [rechtbank] nogmaals vijf jaar voor het geld dat u diende te betalen. U oppert zolang te hebben gekregen omwille van de dingen die u eerder [in Abu Dhabi] heeft gedaan en dat bevestigd te hebben gekregen wanneer u gedurende 7 dagen door de veiligheidsdiensten werd ondervraagd en gefolterd – wat in 2006 gebeurde. Met betrekking tot de procedure in de rechtbank blijft u echter opvallend vaag (zie notities dd. 31/05/2018, p. 21-25). **Met betrekking tot de periode van gevangenschap legt u overigens uiteenlopende verklaringen af.** Voor de DVZ verklaarde u van 16 december 2005 tot 15 juli 2016 in de politieke afdeling van de gevangenis van Kober in Khartoem Baghri te hebben vastgezet (zie verklaring DVZ, vraag 10). Voor het CGVS stelt u enerzijds van 12 juni 2005 tot 28 juni 2016 (zie notities dd. 30/04/2018, p. 9) en anderzijds van 16 december 2005 tot 29 juni 2016 (zie notities dd. 31/05/2018, p. 20) vast te hebben gezeten.

Ter staving van uw detentie legt u een document neer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken opgesteld op 25 januari 2018. Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat dit certificaat op uw verzoek werd verkregen. U verklaart het document te hebben laten opstellen om aan te tonen dat u in de gevangenis zat en dat iedereen het recht heeft dat te laten doen. U voegt toe dat het document zou moeten zijn opgesteld op 16 december 2005 en u het verkreeg van El Hoda gevangenis, de laatste gevangenis waar u zat en Kober en Sabwa gevangenis niet werden vermeld (zie notities dd. 31/05/2018, p. 41-42). In het document staat dat u veroordeeld werd tot twee jaar gevangenisstraf en één jaar gevangenisstraf voor het zaaknummer (GH A/2009/103) met betrekking tot het aangiftenummer (2009/7226M) op basis van artikel (106/123 Q J) vanaf 23/12/2009 voor de rechtbank van territoriale conflicten in Khartoem. U gevraagd door welke rechtbanken u werd veroordeeld, stelt u te zijn veroordeeld door de rechter in de eerste klasse voor de grote zaken waar normaal moorden en nationale veiligheidszaken worden beslecht.

Normaal had u voor een 3de klasse rechter moeten verschijnen (zie notities dd. 31/05/2018, p. 22-23). Uw verklaringen sluiten dus niet aan bij het door u neergelegde document. Verder staat te lezen dat de uitspraak werd gewijzigd door het Hof van Beroep in Khartoem. Het document vermeldt dat de veroordeling op basis van artikel (Q J 97) en de straf van één jaar gevangenisstraf werd afgeschaft en heeft een uitvoering onder het nummer (T/2009/17) voor het Khartoem strafhof Wassat van (58.400 Soedanese pond) en de uitvoering van het nummer (T/14/2009) voor de rechtbank van territoriale conflicten in Khartoem voor de geldsom van (204.300 Soedanese pond), werd hij vandaag op 28/06/2016 vrijgelaten omdat hij de periode van de bovenstaande zaak voltooid heeft en het bedrag afbetaald heeft. U gevraagd of u in beroep kon gaan tegen de beslissing van de rechtbank, stelt u dat niet te hebben kunnen doen omdat nationale veiligheidszaken geen kans hadden om in beroep te gaan (zie notities dd. 31/05/2018, p. 23). U geconfronteerd met het gegeven dat in het document gewag wordt gemaakt van een beroepsrechtbank in Khartoem, oppert u dat wanneer het geld wordt betaald, er terug naar de beroepsrechtbank dient te worden gegaan. U gevraagd waarom, verwijst u naar uw vriend die u al lang kende. U gevraagd om het gedeelte van de beroepsrechtbank uit te leggen, antwoordt u dat het een rechtbank is waar je de beslissing kan 'breken' door geld te betalen. U tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wat wordt bedoeld met het vermelde bedrag van 204.300, verklaart u dat de vader van de advocaat –die u oplichtte – de helft van het geld betaalde om u te helpen en dat het geld werd betaald nadat u lange tijd in de gevangenis zat. Dat bedrag diende te worden betaald opdat u uit de gevangenis zou worden vrijgelaten (zie notities dd. 31/05/2018, p.42). Wanneer eerder echter werd gevraagd om welke reden u werd vrijgelaten, stelt u uw straf te hebben uitgezeten en maakt u geen melding van bovenstaand bedrag. Indien het geld eerder betaald was geweest, had u de gevangenis eerder kunnen verlaten. Waarom het niet eerder werd neergeteld, weet u niet (zie notities dd. 31/05/2018, p. 42-43). **Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen geenszins aansluiten bij de inhoud van het door u neergelegde document. Bovendien toont dit document slechts aan dat u initieel tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld en die straf na een beroepsprocedure verminderd werd tot 2 jaar en de betaling van een geldsom. Uw bewering dat de andere gevangenisstraffen onterecht niet werden vermeld, is naast de kwestie daar het document betrekking heeft op de procedure voor de rechtbank en de (totale) bestraffing en geen gewag maakt van de detentiefaciliteit(en).**

Nadat u werd vrijgelaten uit de gevangenis op 28 juni 2016, stelde u een paspoort op om naar Egypte te reizen. **Dat u een paspoort verkreeg van dezelfde autoriteiten die u vervolgden, verwondert toch enigszins.** U meent uw straf te hebben uitgezeten en dat u voor de autoriteiten voldoende werd gestraft (zie notities dd. 31/05/2018, p. 28). Bovendien kunt u niet overtuigen met betrekking tot de manier waarop u dat paspoort heeft verkregen. U verklaart dat het een traditie is dat er wordt geholpen door familieleden en vrienden als je zulke problemen hebt. Meer specifiek werd u geholpen door H.A.M.D. – met wie u samen in het leger zat – en H.H.K.. U gevraagd hoe u door hen werd geholpen, oppert u dat ze contact hadden en ze zeiden dat zowel u als uw dochter ziek waren. U nogmaals gevraagd wat ze specifiek hebben gedaan, verwijst u naar een speciale sectie voor paspoorten voor mensen die in het leger hebben gediend. U gevraagd wat u zelf hebt moeten doen om uw paspoort te verkrijgen, geeft u aan niets te hebben moeten doen wat u nadien nogmaals bevestigt. U gevraagd hoe men een paspoort kan aanvragen voor iemand die fysiek niet aanwezig is, wijzigt u uw initiële verklaringen en stelt aanwezig te zijn geweest en dat uw foto en uw informatie werd genomen, maar u hulp nodig had van andere mensen om het te verkrijgen. Uiteindelijk verklaart u samen met uw contacten naar de dienst te zijn gegaan en al de stappen te hebben ondernomen om het paspoort te verkrijgen. U gevraagd waarvoor u dan hulp nodig had, geeft u aan na uw vrijlating in een slechte situatie te hebben verkeerdt, ziek te zijn geweest en niet te hebben geweten waar heen te moeten gaan om te verkrijgen wat u wilde (zie notities dd. 31/05/2018, p. 28-29). **U past uw verklaringen aan naargelang u geconfronteerd wordt met inconsistenties.**

In november 2016 reisde u naar Egypte – wat wordt bevestigd door een stempel in uw paspoort. U verklaart te hebben verzonnen dat uw dochter ziek was om het paspoort te verkrijgen om naar Egypte te gaan. Gevraagd waarom u naar Egypte wilde gaan, stelt u dat het belangrijkste motief het verkrijgen van een paspoort was. U bijgevolg gevraagd waarom u naar Egypte reisde, en niet meteen naar Europa, oppert u na een tijd in de gevangenis niet te hebben geweten hoe naar Europa te gaan en dat de reis naar Egypte goedkoop was en visumvrij. U zou in Egypte bovendien naar het kantoor van de Verenigde Naties gaan. Rekening houdend met uw voorgehouden profiel en de taken die u in internationale context in Abu Dhabi zou hebben uitgevoerd, komt bovenstaande bewering niet de nodige knowhow te hebben om Europa te bereiken niet geloofwaardig over. Vooraleer u in maart 2017 terugkeerde naar Soedan ging u verschillende keren naar het kantoor van de VN omdat u Soedan voor altijd wilde verlaten uit angst om opnieuw problemen te verkrijgen, en ging u ook naar enkele reisbureaus in Egypte omdat u relaties heeft in Europa. Die relaties stonden u klaarblijkelijk niet toe meteen naar Europa te reizen. Verder verklaart u eveneens familieleden te hebben in onder andere Nederland, Groot-Brittannië en Zweden (zie notities dd. 31/05/2018, p.35) waardoor uw bewering niet te hebben geweten hoe naar Europa te reizen niet overleind blijft. In de reisbureaus werd u geadviseerd terug te keren naar Soedan om aldaar een visum voor Europa aan te vragen. U gevraagd of die reisbureaus u advies gaven wat te doen indien u niet terugkeerde naar Soedan, herhaalt u het advies te hebben gekregen om terug te keren naar Soedan en het niet mogelijk is om een visum te verkrijgen buiten uw land. U verklaart niet te hebben aangegeven dat terugkeren naar Soedan geen optie was omdat u gewoon informatie wilde verzamelen of vertrek vanuit Egypte tot de mogelijkheden behoorde. Ook consulteerde u in Egypte een dokter voor uw oogprobleem (zie infra).

Dat u besloot om terug te keren naar Soedan ondermijnt uw vrees compleet. U verklaart dit te hebben gedaan omdat de wachttijden bij de VN hoog opliepen en u te oud was om alternatieven naar Europa te overwegen. **Dat u in het kader van uw verzoek vreest bij terugkeer naar Soedan opnieuw te zullen worden gearresteerd en gefolterd, terwijl u besloot om vanuit Egypte terug te keren naar Soedan, is niet ernstig en ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.** U verklaart geen andere stappen te hebben ondernomen om hulp te zoeken in Egypte. Indien uw vrees bij terugkeer naar Soedan waarachtig was, wordt niet ingezien waarom u niet meer initiatief nam of andere pistes verkende om een terugkeer naar Soedan te vermijden.

Bij terugkeer naar Soedan ervaarde u geen problemen aan de grens. Enige tijd later echter werd u opgebeld met de vraag u aan te bieden bij de nationale veiligheidsdiensten, wat u vrijwillig deed. U werd ervan beschuldigd 30 Soedanezen die in Egypte werden gearresteerd omwille van spionage, te hebben verklikt. U meent dat u werd gearresteerd omwille van uw daden in Abu Dhabi. U werd gedurende 7 à 10 dagen vastgehouden en vervolgens vrijgelaten aangezien er geen bewijs tegen u voorhanden was (zie notities dd. 31/05/2018, p. 25). **Dat u Soedan verliet en naar Egypte ging omdat u uw land van herkomst voor altijd wilde verlaten, u vervolgens ondanks uw vrees te zullen worden gearresteerd en gefolterd, terugkeerde naar Soedan om vervolgens na enige tijd te worden gearresteerd omwille van verdenking van verklikking, toch weer vrijgelaten werd omdat er geen bewijs tegen u bestond terwijl u ook nu blijft volharden het risico te lopen gearresteerd,**

vastgehouden en gedood te worden, is weinig ernstig. U gevraagd of ze de gelegenheid niet hadden u gevangen te nemen bij terugkeer naar Soedan, verklaart u dat ze de beschuldigingen niet konden bewijzen en ze u moesten laten gaan – terwijl u eerder wél onder valse beschuldigingen een buitensporig lange straf zou hebben gekregen (zie notities dd. 31/05/2018, p. 30).

Na uw vrijlating werd u een reisverbod opgelegd – wat verwondert omdat u werd vrijgelaten daar er geen bewijs tegen u werd gevonden. U gevraagd waarom u een reisverbod werd opgelegd, antwoordt u zeer vaag dat indien je van iets wordt beschuldigd, je als resultaat daarvan gevolgen zal hebben – in uw geval een reisverbod. U ermee geconfronteerd dat er niets tegen u werd gevonden, stelt u dat ze niet willen dat iemand iets tegen hen doet en dat uw acties onvergetelijk waren (zie notities dd. 31/05/2018, p. 25-26). Het reisverbod werd opgelegd door uw naam op een blacklist op de luchthaven te zetten. Dat uw paspoort dan niet werd ingehouden, verwondert.

Uiteindelijk verliet u Soedan op 29 oktober 2017 met uw eigen paspoort en een Schengenvisum verkregen op de Franse ambassade in Khartoem. Toen u Soedan wilde verlaten, vroeg u aan de dochter van uw zus – die naqib kapitein is bij de politie om uit te zoeken of u het land kon verlaten waardoor u ontdekte dat uw naam op een blacklist stond (zie notities dd. 31/05/2018, p. 26). U verklaart via S.H., die via een klasgenoot uit het secundair onderwijs werd gecontacteerd, een visum te hebben verkregen op de ambassade. U betaalde en hij haalde een visum voor Frankrijk. U gevraagd wat u zelf deed om het visum te verkrijgen, stelt u lange tijd buiten Soedan en in de gevangenis te hebben gezeten en toen geen contact te hebben gehad. Na herhaling, verklaart u zelf niets te hebben moeten doen voor het visum. U erop gewezen dat een visum niet volledig door een ander persoon kan worden geregeld, antwoordt u uiteindelijk documenten te hebben verkregen en wél zelf naar de ambassade te zijn gegaan waar u een interview aflegde en betaalde. Uw vrienden hielpen u aan vliegtuigtickets aangezien u het door uw financiële situatie niet zelf kon doen en een ex-collega uit het leger H.A.S.M.D. verwijderde uw naam gedurende een halfuur (zie notities dd. 30/04/2018, p. 9) of een uur van de blacklist op de luchthaven (zie notities dd. 31/05/2018, p. 45-46). **Het verwondert evenwel dat u na 11 jaar in de gevangenis te hebben gezeten nog steeds over zulk een uitgebreid netwerk zou beschikken van ex-collega's en ex studiegenoten die voor u in de bres wilden springen.**

Ook dient te worden opgemerkt dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast dat u weinig interesse toont in de verdere ontwikkelingen van uw problemen. U verklaart dat u een paar keer werd gezocht door de officieren van de nationale veiligheidsdienst. Waarom weet u niet. U gevraagd of u probeerde te ontdekken waarom, geeft u aan Soedan te haten, hier te willen sterven en geen interesse te hebben in wat in Soedan gebeurt. U erop gewezen dat het over uzelf en uw familie gaat, geeft u aan dat uw familie niets te maken heeft met wat u deed en ze bijgevolg geen problemen hebben, terwijl de veiligheidsdiensten wel naar uw huis in Arkawit gaan waar de zonen van uw overleden broer wonen (zie notities dd. 31/05/2018, p. 35). U ermee geconfronteerd dat het belangrijk is op de hoogte te blijven van wat gebeurt in uw land van herkomst – zeker in geval van een negatieve beslissing, antwoordt u genoeg pijn te hebben geleden ten gevolge van de problemen die u de afgelopen jaren had en verwijst u naar fysieke ongemakken die u heeft. U voegt toe dat het een routine is dat er naar u wordt gevraagd in Soedan en dat reeds meer dan 30 keer gebeurde wanneer u zelf in Soedan was.

Wat in kader van de door u uiteengezette asielmotieven overigens zeer tot de verbeelding spreekt, is dat u ondanks uw problemen met de Soedanese autoriteiten nog verschillende gunsten heeft verkregen – en tot op vandaag verkrijgt. Zo verkreeg u in augustus 2016 een identiteitskaart van gewapende pensioenkrachten waarop wordt vermeld dat u M.A.M.K. met de rang Ra'aid (majoor) een gepensioneerd officier bent. U verklaart eerder – voor augustus 2016 – zulk een kaart niet te hebben gehad en dat iedereen recht heeft op een. U liet de identiteitspas opstellen teneinde een mutualiteitspas te verkrijgen. U gevraagd waarom u het in 2016 aanvraagde, stelt u het te hebben opgesteld indien u moest bewijzen dat u een gepensioneerd officier bent. U gevraagd waar u dat zou moeten bewijzen, oppert u dat het 'in geval van' was, maar u het niet nodig had (zie notities dd. 31/05/2018, p. 38-39). Op 3 april 2017 verkreeg u een verzekeringskaart van het leger. U verklaart er eerder ook een te hebben gehad en het in april 2017 te hebben laten opstellen in het geval uzelf of een familielid bijvoorbeeld goedkopere medicatie nodig had. Een ander attest, opgesteld op 11 april 2017, door de algemene administratie voor pensioenen heeft betrekking op uw carrière binnen het leger van 01/01/1973 tot 06/04/1985. Indien u in Soedan een investering wilde doen, konden ze dit attest vragen. U voegt toe ze voor iets te hebben kunnen gebruiken maar niet zeker te zijn. Gevraagd waarom u documenten liet opstellen terwijl u plande om Soedan te verlaten, verklaart u dat uw familie erop stond de voordelen te verkrijgen verbonden aan het zijn van een ex-officier (zie notities dd. 31/05/2018, p. 41).

Tenslotte legt u nog een attest neer opgesteld door het ministerie van defensie waarop te lezen staat dat u een maandelijks pensioen ontvangt van 785.62 jine. U verklaart sinds het begin van 1987 – na het vertrek van N. – een pensioen te hebben ontvangen aangezien u eerder onder N. ten onrechte de laan werd uitgestuurd. U verklaart ook tijdens uw gevangenschap pensioen te hebben getrokken en door het geven van autorisatie nu het pensioen te hebben doorgesluist naar uw zussen in Soedan (zie notities dd. 31/05/2018, p. 39). U meent dat geen overheid of president het recht heeft om uw pensioen stop te zetten. U erop gewezen dat een pensioen wordt uitgekeerd door dezelfde overheid die u zocht en vervolgde, meent u dat de wet van het pensioen niets te maken heeft met de overheid maar het recht is van elke Soedanese burger en geen wet of overheid het pensioen kan stopzetten (zie notities dd. 31/05/2018, p. 17). Het verwondert dat u - die vervolging aanhaalt vanwege de Soedanese autoriteiten, verwijst naar uw recht op pensioen en ziekteverzekering vanwege diezelfde overheid. Indien u werkelijk jarenlang wegens een futiliteit in detentie zat en folteringen onderging tijdens detentie, en u bij terugkeer een gelijknamige behandeling vreest, is het bevreemdend dat u verwijst naar uw rechten als Soedanees burger als iets vanzelfsprekend. Het is bevreemdend en ongeloofwaardigheid dat dezelfde autoriteiten die u vervolgden, u tot op vandaag voordelen schenken verbonden aan uw ex-militair statuut. De vraag dient te worden gesteld of bovenstaande te rijmen valt met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Vervolgens dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u van 1973 tot 1975 bij uw zus in Khartoem in de wijk Al-Mazad te hebben gewoond (zie verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter in 1973 te zijn afgestudeerd om vervolgens met een groep officieren een huis te hebben gehuurd (zie notities dd. 30/04/2018, p. 14). U stelt na terugkeer uit Abu Dhabi bij uw zussen te hebben gewoond. Vervolgens verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS van 1977 tot 1997 geen enkele keer vanuit Abu Dhabi terug te zijn gekeerd naar Soedan (zie notities dd. 30/04/2018, p.8), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelt voor de staatsgreep in 1989 af en toe op reis te zijn gegaan naar Soedan (zie notities dd. 31/05/2018, p. 31). Bovendien dient te worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen aangaande uw familie. Voor de DVZ verklaarde u pas in 2002 te zijn getrouwd aangezien u veel voor de familie moest zorgen en u veel reisde (zie verklaring DVZ, vraag 15a). Voor het CGVS echter stelt u reeds in 1984 te zijn getrouwd (zie notities dd. 31/05/2018, p. 18). Bij confrontatie herhaalt u in 1984 te zijn getrouwd. Ook de geboortedatum van uw kinderen verschilt danig tussen uw verklaringen voor de DVZ en voor het CGVS: uw zoon werd voor de DVZ geboren op 5 september 2005 en voor het CGVS op 25 mei 1986 en uw dochter werd voor de DVZ nog geboren op 25 mei 2008 terwijl haar geboortedatum tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS 5 september 1988 is (zie verklaring DVZ, vraag 16 en notities dd. 31/05/2018, p. 19). U verklaart niet te weten waar de data vandaan komen en oppert dat het mogelijks te maken had met een val in de sneeuw waarvoor u overigens geen arts consulteerde. U gevraagd waarom u die link maakt, stelt u die data nu voor het eerst te zien (zie notities dd. 31/05/2018, p. 19). **Desalniettemin spreken deze frappante tegenstrijdigheden enorm tot de verbeelding – eens te meer daar zij binnen de door u aangehaalde periode van detentie vallen** (zie supra).

Tenslotte dient te worden gewezen op tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door uw advocaat meester Van Risseghem opgestelde nota in het kader van de Dublinprocedure. In die nota staat te lezen dat u afkomstig bent uit Soedan, waar u in het leger werkte. U zou een hoge post hebben gehad binnen het leger en één van de hoofden zijn geworden. Bovendien werkte u ook in de veiligheid van verschillende kernsectoren, zoals water of energie. In de begeleidende nota wordt echter nergens gewag gemaakt van Abu Dhabi en dat u bovenstaande positie niet in Soedan, maar in de Verenigde Arabische Emiraten zou hebben uitgeoefend. Er wordt bijgevolg een andere versie van de feiten uiteengezet wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins ten goede komt. Uw advocaat gaat verder met de vaststelling dat u voor uw moeder moest zorgen aangezien zij ernstig ziek was. U verklaart echter dat uw moeder in 1985 overleed (zie verklaring DVZ, vraag 13 A) en u bovendien reeds vanaf 1977 in de Verenigde Arabische Emiraten woonde waardoor bovenstaande geen steek houdt. Ook wordt er gesteld dat u laat trouwde en dat uw echtgenote in een verkeersongeval stierf, wat evenmin aansluit bij uw verklaringen voor het CGVS alwaar u verklaart dat uw vrouw in 2010 aan een ziekte stierf (zie notities dd. 31/05/2018, p. 18). Overigens wordt er gewag gemaakt van mensen die u in de omgeving van uw woonplaats in Frankrijk zochten en dat de plaatselijke Soedanese overheden wisten dat u zich in Frankrijk bevond. U vermeldt dit echter niet en stelt louter bang te zijn geweest dat ze u zouden volgen in Frankrijk (zie notities dd. 31/05/2018, p.47). Ook voor de DVZ verklaarde u geen specifieke voorkeur voor België te hebben gehad en met uw Frans visum ook naar Frankrijk te hebben kunnen gaan. Toen u echter in Frankrijk aankwam, werd u door andere Soedanezen geadviseerd om naar België te komen (zie verklaring DVZ, vraag 27).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een origineel paspoort (P03343055 – opgesteld op 03/08/2016) en uw originele identiteitskaart (19868513725, opgesteld op 01/08/2016) neer. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en niet op de uiteengezette asielmotieven. Echter dient wel te worden opgemerkt dat de door u verklaarde geboortedatum, m.n. 1 januari 1951, niet overeenkomt met de geboortedatum op uw identiteitskaart en paspoort, m.n. 1 januari 1948. U hiernaar gevraagd, stelt u dat er een fout ingeslopen is omdat het snel werd afgehandeld en u niet wilde betalen voor een nieuw paspoort (zie notities dd. 31/05/2018, p. 37).

Met betrekking tot uw paspoort dient eveneens te worden opgemerkt dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. Enerzijds stelt u dat uw paspoort bij terugkeer naar Soedan in 1997 werd geblokkeerd en u niet werd teruggegeven (zie notities dd. 31/05/2018, p. 12 en p.27), terwijl u elders verklaart dat het paspoort dat u op de luchthaven werd ontnomen, wél werd teruggegeven omwille van het amnestieaanbod (zie notities dd.31.05.2018, p. 15). Anderzijds verklaart u dat uw paspoort na uw vrijlating uit de gevangenis in 2016 in beslag werd genomen (zie notities dd. 30/04/2018, p. 9). Ook wanneer wordt gevraagd of er voorwaarden waren verbonden aan uw vrijlating in 2016, maakt u geen gewag van een paspoort dat in beslag werd genomen (zie notities dd. 31/05/2018, p. 25). Daar u bevestigt tussen 1997 en uw vertrek naar Egypte in 2016 geen ander paspoort te hebben gehad, dient te worden vastgesteld dat u hieromtrent ook valse verklaringen heeft afgelegd.

Nog legt u een identiteitskaart neer van uw legerdienst in Soedan. De kaart werd opgesteld op 20 januari 1973 en er staat te lezen dat u anno 1973 de rank Mulazim (luitenant) had. Ook legt u ter staving van uw legerdienst een foto neer waarop u in uw jongere jaren te zien bent. Er dient opgemerkt dat uw militaire carrière door het CGVS echter niet in twijfel wordt getrokken, doch wel de door u aangehaalde asielmotieven. De enveloppe bevatte het attest van de beslissing van de rechtbank en heeft verder geen inhoudelijke waarde (zie notities dd. 31/05/2018, p. 43)

Verder legt u een medisch attest neer (Dr. Gurning, dd. 19/02/2018) waarin verschillende verwondingen worden geattesteerd. Deze zijn volgens de patiënt te wijten aan foltering en werden ondergaan in de gevangenis in Soedan. Ook u verklaart het attest te hebben neergelegd om te bewijzen dat u werd gefolterd. Een arts doet echter vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens uiten over de oorzaak. Zekerheid over de context waarin verwondingen werden opgelopen, kan echter niet worden gegeven.

U legt ook een medisch dossier neer om aan te tonen dat u cataract heeft. U verklaart in Soedan geen dokter te hebben geconsulteerd omdat u gefocust was op het verlaten van het land. De door u gezochte medische hulp in Egypte was dan weer te duur. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich echter te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 maart 2019 in een enig middel een schending aan van "het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, van artikel 17 van de K.B. procedure voor het CGVS".

Verzoeker meent dat, waar het CGVS stelde dat geen bijzondere procedurele noden in hoofd van verzoeker moeten plaatsvinden, geen rekening gehouden werd met verschillende elementen van het

dossier, zoals het medisch getuigschrift. Hij stelt vast dat niet betwist wordt dat hij oud is, ziek is, verschillende keren gefolterd werd en lange tijd in de gevangenis geleefd heeft.

Wat betreft verzoekers motivatie om zijn landgenoten te bespioneren toen hij in Abu Dhabi werkte, ontkent verzoeker dat hij algemeen was en stelt dat hij heeft uitgelegd dat hij voor de overheid werkte en ook op politiek vlak ageerde. Waar verweerder vaststelt dat verzoeker slechts een naam van een gedeporteerd persoon kon geven, betoogt verzoeker dat dit argument niet in rekening neemt dat de feiten van 1989 dateren. Verzoeker wijst er tevens op dat hij verklaarde *“tijdens zijn verhoor dat hij alleen maar van een naam zich herrinerte en het agent van het CGVS duidelijk heeft gezegd dat er geen probleem is, en dat het om oude evenementen gaat...”*.

Aangaande het argument betreffende de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS over hoe de Soedanese overheden ontdekten dat verzoeker tegen hen werkte, voert verzoeker een schending aan van *“artikel 17, § 2 van de K.B. procedure”*. Verzoeker stelt dat er bovendien fouten in zijn verklaringen bij de DVZ staan, nu de geboortedata van zijn kinderen verkeerd genoteerd werden en 2010 werd genoteerd terwijl verzoeker het over het jaar 2000 had. Verzoeker herneemt te hebben uitgelegd *“dat hij kon informatie verkrijgen over het feit dat hij door de overheden gezocht was”*. Hij herneemt als volgt: *“Hij wou naar Soedan gaan om vakantie te nemen en vroeg informatie door zijn broer, die verschillende informatie kon verkrijgen. Het moet herhaald worden dat de verzoeker in het leger was en kon van verschillende connecties genieten. Zijn broer kon hem inlichten dat hij door overheden was gezocht, en vertelde hem het relaas van een landgenoot die dezelfde naam droeg en die op de luchthaven gearresteerd werd. Het was nadat de coup van 1989, en heeft de verzoeker een datum gegeven. Met de informatie kon de verzoeker deze persoon ontmoeten. Hij werkte in een ziekenhuis van Dubai, en de verzoeker was dan overtuigd dat hij in gevaar in geval van terugkeer in Soedan. De verzoeker heeft ook uitgelegd tijdens zijn verhoor bij DVZ dat Moslimbroederschap veel connecties ter wereld heeft en dat het niet moeilijk voor hem om informatie over de verzoeker te hebben. De verzoeker heeft ook nuttige informatie tijdens zijn twee verhoren waarom hij niet in De Soedaanse club was in Abu Dhabi.”*. Verzoeker stelt vast dat er geen tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaringen.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geen documenten over zijn verblijf in Abu Dhabi neerlegt, stelt verzoeker dat dergelijk argument een beetje vreemd klinkt *“uit toen we weten dat het bestuur alleen maar naar de verklaringen van de asielzoeker zien in een eerste tijd. Als het bestuur een asielaanvraag ongeloofwaardig beschouwd zou het bestuur altijd de documenten verwerpen.”*. Verzoeker onderlijnt dat *“het bestuur niets over zijn verblijf in Abu Dhabi heeft ondervraagd”* en benadrukt dat hij veel informatie over zijn werk tijdens zijn verblijf heeft gegeven, alsook namen van mensen die voor de overheid in Abu Dhabi werkten. Verzoeker wijst erop dat hij was teruggekeerd *“uit Abu Dhabi en wou zaken maken”* en dat hij slachtoffer werd *“van een oplichting en het was ook het geval van de verzoeker te bestraffen voor wat hij in Abu Dhabi deed”*. Verzoeker stelt dat hij *“het voorwerp van huisbezoek”* was en dat tijdens dit huisbezoek *“zijn documenten van Abu Dhabi meegenomen waren”*.

Wat betreft het *“Amnesty Agreement”* stelt verzoeker dat verweerder de *“context van deze tijd”* niet in aanmerking nam, dat de kranten en tv erover spraken, dat verzoeker optimistisch was en geloofde in de algemene amnestie, dat hij zijn job in Abu Dhabi had verloren en zijn familie wou terugzien. Verzoeker betoogt dat het argument van massale arrestatie geen afbreuk doet in de mate dat het over toekomstige argumenten gaat.

Waar verzoeker verweten wordt dat hij vaag was over zijn leven tussen 1997 en 2005, benadrukt hij dat het CGVS niet met al zijn verklaringen heeft rekening gehouden. Verzoeker stelt dat hij beschreef waar hij woonde, dat hij *“eigenaar van zijn thuis”* was en dat hij de bedoeling had *“om een handel tussen Abu Dhabi en Soedan te ontwikkelen”*. Hij betoogt dat het CGVS geen enkele vraag over zijn dagelijks leven stelde.

Wat betreft de detentie van verzoeker, voert hij aan dat er *“verschillende manifeste appreciatiefouten in de lezing van de verklaringen van de verzoeker”* zijn: *“Eerst heeft de verzoeker niet over het feit dat hij voor twee rechtbanken heeft verscheend, maar hij heeft een beschrijving van de rechtbankstelsel van Soedan. Hij heeft een dergelijke beschrijving gemaakt om zijn asielrelaas klaar te geven. Hij was beschuldigd voor een vals contract die door een derde klasse rechter moet behandelen worden. Voor zijn geval moest hij verschijnen voor een eerste klas rechter en de verzoeker begreep dan dat er iets gebeurde in zijn zaak. Hij zal de confirmatie krijgen toen hij in gevangenis was.”*

Immers werd Mijnheer gefolterd door zijn nationale overheden, en deze laste spraken over wat de verzoeker in in Verenigde Arabische Emiraten heeft gemaakt. De verzoeker kon tijdens zijn verhoren de verschillende gevangenissen geven waar hij moest slapen. De asielrelaas van de verzoeker is duidelijk : hij werd aangehouden wegens een valse contracten situatie. Dan herinnerden zijn nationale overheden over zijn persoonlijke situatie en ze profiteren van de zaak om wraak tegen de verzoeker te nemen. Daarom moest de verzoeker voor een eerste klasse rechter verschijnen en hij begreep dat er niet normaal was. Het valse contract ging over het verkoop van een terrein en de reële eigenaar moet getuigen. Hij begreep ook de verzoeker een slachtoffer en hij besliste hem om beetje hulp in gevangenis te geven. De twijfels van de verzoeker werden een jaar later geconfirmeerd toen hij ondervraagd en gefolterd werd tijdens zijn detentie. Het was duidelijk tegen hem gezegd dat hij een straf van 10 jaar gekregen wegens zijn activiteiten in Abu Dhabi.”.

Waar verweerder stelde dat de datum op het document niet overeenkomt met verzoekers verklaringen in verband met zijn gevangenisstraf, stelt verzoeker te hebben voldaan aan zijn medewerkingsplicht door het document neer te leggen, dat hij wist dat zijn overheid de waarheid niet had genoteerd en dat *“de overheden buiten het wettelijke kader gewerkt heeft en mag niet dergelijke punten op een attest te vermelden”.*

Verzoeker benadrukt te hebben uitgelegd dat hij zijn paspoort nodig heeft en dat hij dit met hulp van een kameraad uit het leger heeft verkregen. Verzoeker stelde voorts dat hij *“lang tijd in gevangenis zat en vreesde dat de procedure misschien heeft veranderd”,* dat hij *“Soedan zo snel als mogelijk [wou] verlaten en daarom koos hij om naar Egypte te gaan”* en dat hij wist dat de toegang visumvrij was en daar misschien iets kon ondernemen. Hij legt uit dat hij *“naar Egypte is gegaan om hulp te krijgen bij de Verenigde Staten bureau”,* maar dat het totaal onmogelijk was om hulp te krijgen. Hij gaf aan dat hij naar oplossingen zocht, maar dat de tijd voorbijging en hij vreesde gedeporteerd te worden. Verzoeker stelt dat hij liever zelf naar Soedan terugging dan gedeporteerd te worden.

Wat betreft zijn tweede detentie stelt verzoeker te hebben uitgelegd dat hij regelmatig werd bezocht door de overheid, dat hij te oud was om zich te verbergen en de reactie van zijn overheid vreesde ingeval ze hem zouden vinden. Hij was van mening dat *“zijn behandeling anders zou zijn als hij spontaan op de convocatie van zijn overheden antwoordde”.*

Verzoeker wijst erop dat hij familieleden heeft die bij de politie werken, zodat niet vreemd is dat hij nog een netwerk had na zijn tijd in de gevangenis. Hij voegt eraan toe dat hij lang in het leger heeft gezeten. Verzoeker benadrukt dat hij veel details heeft gegeven over de manier waarop hij het visum verkregen heeft.

Waar verzoeker niet veel interesse in zijn eigen problemen zou hebben, wijst hij erop dat hij een oude man is die geen internet of een smartphone gebruikt, zodat het moeilijk is om aan nieuws te geraken. Hij wijst erop dat hij gefolterd werd en dat in dergelijke omstandigheden begrijpelijk is dat *“hij een haat heeft ontwikkeld tegen zijn land van herkomst, en niet zoekt om nieuws te krijgen over zijn land”.*

Verzoeker stelt vast dat het CGVS erop wijst dat verzoeker documenten bij de Soedanese overheid aangevraagd heeft. Hij wijst op de context: dat hij werd vrijgesteld na 10 jaar van detentie, dat hij toen ongeveer 65 jaar was en dat hij regelmatig bezoek van de overheid moest ondergaan. Hij onderlijnt dat hij deze documenten verder moest aanvragen omdat *“hij ter plaatse nog moest leven tijdens zijn verblijf, en hij heeft van verschillende documenten nodig.”.*

Verzoeker wijst op zijn ongeval voor zijn gehoor bij de DVZ, waarbij hij op zijn hoofd gevallen was. Hij stelt dat er geen tegenstrijdigheden zijn. Hij legt uit dat *“toen hij over zijn verblijf bij DVZ ondervraagd was sprake de verzoeker over zijn hoofdverblijfplaats, terwijl hij over vakantie sprake bij het CGVS”.* Betreffende de tegenstrijdigheden over de gegevens van zijn familie benadrukt verzoeker *“dat de verzoeker geen belang heeft om tegenstrijdige verklaringen af te leggen”.*

Verzoeker stelt dat er geen tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen: *“De paspoort van de verzoeker werd in een eerste tijd geblokkeerd en werd dan teruggegeven. Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid. De tweede mogelijke tegenstrijdigheid gaat over de voorwaarde van zijn vrijlating en de inbeslagneming van zijn passpoort. Het bestuur is van mening dat het een voorwaarde van zijn vrijlating is terwijl de verzoeker niet zo heeft verklaard. Echter voor de verzoeker gaat het niet zoals een voorwaarde van zijn vrijlating maar als een beslissing van de Soedaneze overheden.*

Voor hem heeft de overheid zijn passpoort genomen want ze het hebben beslist, en de verzoeker beschouwt het niet als een voorwaard van zijn vrijlating. Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid.”.

Verzoeker beklemt oont “dat hij in gevangen is werd gefolterd en dat hij fysische sporen op zijn lichaam heeft”, maar stelt vast dat hij “niet over zijn gevangenisverblijf werd ondervraagd”. Hij voert aan dat hij spontaan verteld heeft over zijn gevangenschap, waar hij gedetineerd was, hoe lang, etc.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, betoogt verzoeker dat de situatie van verzoeker op dat vlak niet werd geanalyseerd en dat er “geen analyse van het land van het land van herkomst van de verzoeker” is gebeurd. Verzoeker stelt dat hij deel uitmaakt van een risicogroep, met name “mensen die door de overheden gezocht is”. Verzoeker onderlijnt dat “de veiligheidssituatie kritisch blijft in het gebied van herkomst van de verzoeker”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat, waar het CGVS stelde dat geen bijzondere procedurele noden in hoofd van verzoeker moeten plaatsvinden, geen rekening gehouden werd met verschillende elementen van het dossier, zoals het medisch getuigschrift. Hij stelt vast dat niet betwist wordt dat hij oud is, ziek is, verschillende keren gefolterd werd en lange tijd in de gevangenis geleefd heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte doorheen de procedure. Verzoeker was nochtans voormalig majoor in het Soedanese leger en een zakenman die lange tijd in de golf werkte en dus een leidinggevend leven leidde. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker voldoende mondig is om eventuele problemen voor of tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS kenbaar te maken. Verzoeker was 66 jaar bij zijn verzoek om internationale bescherming zodat niet kan gesteld worden dat hij te oud was om te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn fysieke toestand, dan wel omwille van het feit dat hij in het verleden zou gefolterd zijn en in de gevangenis heeft gezeten, niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker wel vlot en ongehinderd kon antwoorden. De dossierbehandelaar heeft hoe dan ook eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker naar aanleiding van de persoonlijke onderhouden de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken. Noch hij, noch zijn raadsman maakten melding van een fysieke, emotionele en getraumatiseerde toestand waarin hij zou verkeren. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers leeftijd, ziekte en voorgehouden traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op zijn verklaringen. Verzoeker blijft bij loutere beweringen, die zoals *infra* zal blijken, niet geloofwaardig zijn.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaarde Soedan te hebben verlaten omwille van problemen met de Soedanese autoriteiten. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn problemen zijn ontstaan nadat in 1989 de regering via een staatsgreep aan de macht kwam – deze is inmiddels zelf afgezet via een staatsgreep. Verzoeker gaf aan dat hij, nadat hij in 1989 landgenoten in Abu Dhabi bespioneerde en zij ten gevolge van verzoekers (officieus) spionagewerk voor de nationale veiligheidsdiensten in Abu Dhabi gedeporteerd werden naar Soedan, gezocht werd door de Soedanese autoriteiten.

2.3.2. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker, die voorhoudt dat hij van 1977 tot 1997 in Abu Dhabi verbleven heeft en vanuit Abu Dhabi zijn landgenoten in 1989 zou hebben bespioneerd, geen enkel (begin van) bewijs neerlegt aangaande dit verblijf. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker dergelijk langdurig verblijf in het buitenland enigszins zou kunnen staven te meer verzoeker ook werkzaam was in Abu Dhabi, *quod non*. Verzoekers onsamenhangende uitleg en ontwijkende antwoorden omtrent de afwezigheid van documenten ter staving van zijn verblijf tijdens het persoonlijk onderhoud kunnen de afwezigheid van enig document niet rechtvaardigen (*“Hebt u documenten die uw verblijf in Abu Dhabi kunnen staven?”*, *“De problemen die ik had in Soedan. Omwille van de problemen die ik in Soedan had, verloor ik al mijn documenten.”*, *“Over welke documenten heeft u het dan?”*, *“Wat ik toen bij mij had, waren de identiteitskaarten, de badge die mijn baan aantoonde. Omdat ik een werknemer was in Abu Dhabi, is mijn kleine broer die er werkte er nu nog.”*, *“Hoe bent u die documenten verloren?”*, *“Ze hebben al mijn documenten genomen. Ze hebben mijn huis doorzocht, maar niets.”*, *“Wie deed dat en wanneer?”*, *“Er was iemand in Soedan L.M. Hij was de man die na de vicepresident J.G. kwam. Ik tekende met hem een contract om wegen te bouwen, om een bedrijf te brengen om wegen te bouwen in Zuid Soedan. Een contract van 12 miljoen.”*, *“Heeft dit iets te maken met de documenten die u verloor van Abu Dhabi?”*, *“Deze deal was de reden dat ze mij in de gevangenis hebben geplaatst en het heeft niets te maken met politiek. Ze hebben me 11 jaar in de gevangenis gezet omwille hiervan.”*, notities 2, p. 14). De vaststelling dat verzoeker zijn langdurig verblijf in Abu Dhabi niet aantoonde en hiervoor geen redelijke verklaring heeft, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van zijn beweerde spionageactiviteiten, die tot de kern van zijn asielrelaas behoren.

2.3.3. Daarnaast blijkt verzoeker niet in staat aannemelijk toe te lichten om welke reden(en) hij zijn landgenoten in 1989 in Abu Dhabi bespioneerde en liet deporteren. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de staatsgreep en daarmee samenhangende gebeurtenissen in Abu Dhabi het begin vormden van de macht van het Moslimbroederschap in Soedan, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker er vanaf het begin tegen was. Verzoekers oppervlakkige en algemene uitleg, *“Omdat het broederschap, in welk land ze ook komen, ze hadden al verschillende landen vernield.”* (notities 1, p. 22), kan niet overtuigen. Verzoeker gaf tevens aan dat Al-Qaeda en Daesh na de oorlog in Afghanistan in Soedan werden gevormd (notities, p. 22), wat zich echter na 1989 voordeed. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat zijn werk tegen het Moslimbroederschap zijn plicht was (notities van het persoonlijk onderhoud van 31 mei 2018 (hierna: notities 2), p. 7). Verzoeker beschouwde zichzelf niet als een spion maar was tegen de beweging van het Moslimbroederschap omdat ze het land en gans de wereld zouden vernietigen (*“Nee. Ik ben tegen de beweging van het moslimbroederschap want ik weet dat ze het land gaan vernietigen en gans de wereld.”*, notities 2, p. 7) – opnieuw algemene verklaringen. Nogmaals gevraagd waarom verzoeker besloot zich te keren tegen de nieuwe Soedanese overheid, antwoordde deze, *“De mensen die A.-T. ontmoetten, zoals R.G. van Tunis, A.B., H.M.. Ze doden mensen in Algerije. Ze waren met A.-T. in Khartoem. Y.A. heeft vijf kerken vernietigd in Egypte. O.A. zit nu in Amerika in de gevangenis. Hij was betrokken bij het Pentagon met Bin Laden. Nu zit hij in de gevangenis in Amerika. Osama Bin Laden en B.A.”* (notities 2, p. 9). Verzoeker voegde eraan toe Soedan te hebben willen dienen en het voor de mensen in Soedan, inclusief zijn familieleden te hebben gedaan (notities 2, p. 9). Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift dat hij algemeen was en stelt dat hij heeft uitgelegd dat hij voor de overheid werkte en ook op politiek vlak ageerde. Verzoeker slaagt er echter met zijn algemene verwijzingen naar het Moslimbroederschap en feiten die dateren van na 1989 niet in aan te duiden wat hem er in 1989 toe heeft gedreven zijn landgenoten te bespioneren en te verraden aan de autoriteiten in de Emiraten. Verzoekers verklaringen zijn tevens dermate vaag en onduidelijk, dat hij geen band met het Moslimbroederschap aantoonde waardoor evenmin kan aangenomen worden dat hij spioneerde voor de plaatselijke overheden.

2.3.4. Voorts blijkt verzoeker niet in staat duidelijk uiteen te zetten wanneer hij te weten kwam dat hij werd gezocht door de Soedanese autoriteiten. Zo gaf verzoeker bij de DVZ aan dat hij betrappt werd door Ab. en dat deze verzoeker sowieso al niet vertrouwde aangezien verzoeker discotheken bezocht en dronk (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Hij voegde eraan toe dat de moslimbroeders een grote beweging zijn met overal mensen die niets anders doen dan informatie verzamelen en naar Soedan doorsturen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hij stelde tevens dat een naamgenoot werd gearresteerd en zeven dagen werd vastgehouden, dat hij deze ontmoet had en dat hij hem aanraade het land te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

2.3.5. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij 10 jaar later – wanneer hij naar Soedan wilde gaan – te weten kwam dat hij gezocht werd door de Soedanese overheid, omdat hem verteld werd dat iemand met dezelfde naam als de zijne werd gearresteerd in Soedan, waarna hij naar Dubai reisde om deze man te ontmoeten (*“Na 10 jaar dat ik naar Soedan wilde gaan, zei een Soedanese man mij dat iemand met dezelfde naam als ik, werd gearresteerd in Soedan. Ik ging van Abu Dhabi naar Dubai om hem te ontmoeten. Hij werkte in het Rashid ziekenhuis in Dubai. Hij vertelde me dat hij gearresteerd werd op de luchthaven. Ze hebben hem geblinddoekt en brachten hem naar een plaats waar je niet kan weten welke tijd het juist is, of het dag of nacht is. Hij verbleef er verschillende dagen. Op het einde hebben ze hem vrijgelaten nadat ze hem zeiden dat ze iemand zochten met dezelfde naam. Hij vertelde mij, hij adviseerde me niet terug te gaan naar Soedan.”*, notities 2, p. 10). De Raad meent dat redelijk is aan te nemen dat de Soedanese overheid verzoeker wel degelijk zou herkennen nu hij een hoge militaire graad had. Hoe dan ook verzoeker gaf aan dat deze gebeurtenis plaatsvond in *“1990, na 10 jaar van de militaire coup”* (notities 2, p. 10). Er door de *protection officer* op gewezen dat de coup in 1989 plaatsvond en vervolgens gevraagd wanneer verzoeker op de hoogte werd gebracht dat hij gezocht werd door de Soedanese overheid, wijzigde verzoeker zijn eerder antwoord en stelde hij dat deze gebeurtenis plaatsvond in *“het jaar 2000. 8-9-10 jaar na de militaire coup. Ik ben niet zeker van het exacte jaar.”* (notities 2, p. 10). Vervolgens gevraagd of verzoeker toen ontdekte dat de Soedanese autoriteiten hem zochten en of hij hiervan niet eerder op de hoogte was, verklaarde verzoeker *“Neen, neen. Nadien belde ik mijn broer die toen in het leger zat, nadat ik deze man ontmoette, K.M.A., belde ik mijn broer, om Y.I.A.O. te ontmoeten. We waren collega's, maar hij werkte voor de nieuwe overheid bij buitenlandse veiligheid. Hij zei tegen mijn broer, zeg tegen K.M.A. niet terug te keren, want er zijn rapporten over hem en hij is gewild. De overheid van moslimbroederschap hebben hun eigen veiligheidssysteem en ze hebben niets met ambassades. Ze hebben hun eigen privé veiligheidsagentschap en ze willen iedereen voor hen laten werken.”* (notities 2, p. 10-11). Hierop gevraagd of verzoeker bij terugkeer naar Soedan in 1997 reeds wist dat hij op de 'wanted' lijst van de autoriteiten stond, stelde verzoeker – de vraag ontwijkend – dat hij terugkeerde omwille van het algemene amnestie aanbod (*“Wist u toen u terugkeerde naar Soedan al dat u werd gewild door de Soedanese overheid?”*, *“Ze hebben een algemene amnestie uitgevaardigd. Ik ging terug omwille daarvan.”*, notities 2, p. 11). Nogmaals gevraagd of er voor verzoekers terugkeer naar Soedan enige indicatie was dat bekend was dat de 26 personen omwille van verzoeker werden gedeporteerd, wees verzoeker – de vraag opnieuw ontwijkend – op de interne problemen en op het gegeven dat A.-T. gevangen werd gezet – wat overigens niet in 1997 maar na 1999 plaatsvond (*“Was er voor u terugkeerde enige indicatie dat bekend was geraakt dat die 26 mensen werden gedeporteerd omwille van u?”*, *“Omdat het een tijdje geleden was, en ze wilden hun imago in de ogen van de Soedanese mensen beter maken. Er waren veel veranderingen binnen de beweging. Zelfs Ab. verloor zijn job. Ze hadden zelfs problemen intern. Ze hebben A.-T. toen in de gevangenis gestoken.”*, notities 2, p. 11; zie Wikipediapagina “H.A.-T.”). Andermaal gevraagd of verzoeker bij terugkeer naar Soedan in 1997 wist dat de Soedanese overheid op de hoogte was van verzoekers acties in Abu Dhabi, verwees verzoeker andermaal naar de verleende amnestie (*“Wist u toen u terugkeerde naar Soedan in 1997 dat de Soedanese overheid op de hoogte was van uw acties in Abu Dhabi, namelijk dat u verantwoordelijk was voor de deportatie van de 26 mensen?”*, *“De amnestie, omdat ze erg druk bezig waren met hun eigen problemen binnen de beweging. Ze hebben A.-T. in de gevangenis gezet omwille van die problemen.”*, notities 2, p. 11). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen antwoord wenst te geven op de aan hem gestelde vragen. Verzoeker blijft ontwijkend over het feit of hij voor zijn terugkeer naar Soedan in 1997 al dan niet reeds op de hoogte was van het gegeven dat hij gezocht werd door de Soedanese autoriteiten.

2.3.6. Door de *protection officer* op zijn verklaringen bij de DVZ gewezen, namelijk dat Ab. het ontdekte en verzoeker niet vertrouwde, antwoordde verzoeker gearresteerd te zijn geweest voor iets anders dan zijn activiteiten in Abu Dhabi (*“Hier bij de DVZ verklaarde u -toen u werd gevraagd hoe u werd betrap - dat Ab. het heeft ontdekt en u sowieso al niet vertrouwde omdat u drinkt en naar nachtclubs gaat. Leg mij dat dan eens uit”*, *“Ze hebben mij voor iets anders gearresteerd dat niets te maken had met wat ik deed in Abu Dhabi. In de detentie, toen ze dat beseften, heeft me dat veel problemen veroorzaakt.”*, notities 2, p. 11). Uiteindelijk stelde verzoeker dat de Soedanese overheid in Abu Dhabi een eigen veiligheidssysteem had en dat iedereen in Abu Dhabi van verzoekers werkzaamheden voor het nationaal veiligheidssysteem wist (*“In Abu Dhabi hadden ze hun eigen veiligheidssysteem, weg van*

de Soedanese ambassade. Voor al die gebeurtenissen was mijn baan bij iedereen in Abu Dhabi bekend. De meeste Soedanezen daar weten wat mijn werk is bij de veiligheidsdiensten. Ik werkte niet officieel voor hen, maar werkte met hen samen. Ik heb veel Soedanezen geholpen door mijn relatie met het nationaal veiligheidsagentschap in de Emiraten te gebruiken dus weten ze indirect dat ik een relatie heb met het nationaal veiligheidsagentschap.”, notities 2, p. 11-12). Hierop gevraagd hoe de Soedanese overheid ontdekte dat verzoeker verantwoordelijk was voor de deportatie van 26 mensen, gaf verzoeker aan dat niemand hem daar rechtstreeks naar vroeg en verwees hij andermaal naar hun veiligheidssysteem (*“Hoe heeft de Soedanese overheid ontdekt dat u verantwoordelijk was voor de deportatie van die 26 mensen?”*, *“Ik zei u dat niemand me daar direct naar vroeg. Ik zeg u dat ze hun eigen veiligheidssysteem hebben en ze hebben overal mensen. Toen ging ik niet terug naar Soedan. Misschien wisten ze het al.”*, notities 2, p. 12). Nogmaals gevraagd wanneer verzoeker te weten kwam sinds wanneer hij gezocht werd door de Soedanese autoriteiten, stelde hij te veronderstellen dat ze het wisten wanneer de Soedanezen vanuit Abu Dhabi naar Soedan werden gedeporteerd, maar dat ze verzoeker in Abu Dhabi niet konden krijgen (*“Weet u wanneer ze dat ontdekten of weet u dat niet zeker?”*, *“Ik veronderstel dat ze het wisten wanneer de Soedanezen van Abu Dhabi naar Soedan werden gedeporteerd en ze hebben mijn naam als gewild neergeschreven maar aangezien ik nog in Abu Dhabi was konden ze me vandaar niet krijgen.”*, notities 2, p. 12). Hierop gevraagd waarom verzoeker denkt dat het ten tijde van de deportaties reeds was geweten, antwoordde hij dat iedereen wist wat er aan de hand was in de club en dat wat verzoeker deed niet gemakkelijk was om te vergeten (*“Om welke reden denkt u dat ze het toen al wisten, ten tijde van de deportaties?”*, *“Het was toen een beetje ingewikkeld toen maar iedereen weet wat er aan de hand was in de club. Dat het systeem van de club met geweld werd veranderd en hun mensen in de plek werden gezet. Het feit dat het agentschap zich mengde in de club om de Soedanezen te deporteren, dat was niet gemakkelijk om te laten gaan of om mij te vergeten.”*, notities 2, p. 12). Verzoeker blijft onaannemelijk vaag en oppervlakkig wat de waarachtigheid van zijn beweringen ondermijnt. De Raad kan slechts opnieuw vaststellen dat verzoeker ontwijkend blijft en niet wenst te antwoorden op de aan hem gestelde vraag. Vervolgens kortweg gevraagd of verzoeker denkt dat zijn betrokkenheid bekend was toen hij in 1997 terugkeerde naar Soedan, verklaarde verzoeker dat zijn paspoort in 1997 op de luchthaven werd geblokkeerd omdat hij “gewild” was (*“Dus u denkt dat ze het wisten toen u in 1997 terugkeerde naar Soedan?”*, *“Ze hebben mijn paspoort geblokkeerd op de luchthaven”, “In 1997?”*, *“Ja”, “Welke reden werd daarvoor gegeven?”*, *“Omdat ik gewild was. Ze wilden controleren of er niets was. Ze zouden mijn paspoort teruggeven.”*, notities 2, p. 12). In dit verband dient opgemerkt dat verzoeker over zijn paspoort eveneens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd (zie *infra*).

2.3.7. Vervolgens gevraagd om welke reden verzoeker voor de DVZ verklaarde dat Ab. zijn betrokkenheid ontdekte, stelde verzoeker – zijn verklaringen bij de DVZ wijzigend – dat hij het niet ontdekte maar dat iemand verzoeker zei *“dat een van de leden van hun beweging hen hoorde praten dat ik de enige was met relaties met het nationaal veiligheidsagentschap toen.”* (notities 2, p. 12). Verzoeker blijft steken in algemeenheden en maakt geenszins duidelijk hoe en wanneer hij te weten kwam dat de Soedanese overheid hem in het vizier kreeg. Vervolgens gevraagd wanneer verzoeker honderd procent zeker was dat hij werd gezocht door de Soedanese overheid, antwoordde verzoeker – geheel tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen – dat hij dit te weten kwam wanneer zijn naamgenoot bij terugkeer naar Soedan enkele maanden na de militaire coup werd gearresteerd (*“Ik wil nog eventjes verder ingaan op het voorgaande. Wanneer was het voor u 100 % duidelijk dat u werd gezocht door de Soedanese overheid?”*; *“Na de militaire coup, wanneer de man terug ging naar Soedan en werd gearresteerd.”*, notities 2, p. 13). Verzoekers vage, oppervlakkige, wijzigende en incoherente verklaringen aangaande het moment dat hij wist dat de Soedanese autoriteiten op de hoogte waren van zijn spionageactiviteiten in Abu Dhabi, ondergraven de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.3.8. Aangaande het argument betreffende de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS over hoe de Soedanese overheden ontdekten dat verzoeker tegen hen werkte, voert verzoeker in zijn verzoekschrift een schending aan van *“artikel 17, § 2 van de K.B. procedure”*. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. De Raad stelt vast dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen (zie ook *“Hier bij de DVZ verklaarde u -toen u werd gevraagd hoe u werd betrap - dat Ab. het heeft ontdekt en u sowieso al niet vertrouwde omdat u drinkt en naar nachtclubs gaat. Leg mij dat dan eens uit”, “Ze hebben mij voor iets anders gearresteerd dat niets te maken had met wat ik deed in Abu Dhabi.*

In de detentie, toen ze dat beseften, heeft me dat veel problemen veroorzaakt.", notities 2, p. 11). Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat, waar dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en verzoeker niet langer belang heeft bij het aanvoeren van een schending van die bepaling.

2.3.9. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er ook fouten in zijn verklaringen bij de DVZ staan, nu de geboortedata van zijn kinderen verkeerd genoteerd werden en 2010 werd genoteerd terwijl verzoeker het over het jaar 2000 had. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Het gegeven dat de geboortedatum van verzoekers kinderen verkeerd werd genoteerd, betekent niet dat verzoeker dit niet zo (verkeerd) zou verklaard hebben aan de DVZ, noch dat zijn asielmotieven verkeerdelijk werden genoteerd. De Raad ziet immers niet in welk belang de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben bij het verkeerd noteren van geboortedata van verzoekers kinderen. Verzoekers argumenten in het verzoekschrift komen voor als een *post factum* verklaring.

2.3.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog herneemt te hebben uitgelegd *"dat hij kon informatie verkrijgen over het feit dat hij door de overheden gezocht was"* en herhaalt en verduidelijkt wat hij heeft verklaard bij de DVZ en het CGVS (*"Hij wou naar Soedan gaan om vakantie te nemen en vroegde informatie door zijn broer, die verschillende informatie kon verkrijgen. Het moet herhaald worden dat de verzoeker in het leger was en kon van verschillende connecties genieten. Zijn broer kon hem inlichten dat hij door overheden was gezocht, en vertelde hem het relaas van een landgenoot die dezelfde naam droeg en die op de luchthaven gearresteerd werd. Het was nadat de coup van 1989, en heeft de verzoeker een datum gegeven. Met de informatie kon de verzoeker deze persoon ontmoeten. Hij werkte in een ziekenhuis van Dubai, en de verzoeker was dan overtuigd dat hij in gevaar in geval van terugkeer in Soedan. De verzoeker heeft ook uitgelegd tijdens zijn verhoor bij DVZ dat Moslimbroederschap veel connecties ter wereld heeft en dat het niet moeilijk voor hem om informatie over de verzoeker te hebben. De verzoeker heeft ook nuttige informatie tijdens zijn twee verhoren waarom hij niet in De Soedaanse club was in Abu Dhabi."*), merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdige, ontwijkende en onduidelijke verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen.

2.3.11. Voorgaande vaststellingen in verband met verzoekers voorgehouden, doch niet aangetoonde verblijf in de Emiraten, de gebrekkige uitleg aangaande zijn motivatie voor het bespioneren van landgenoten en zijn tegenstrijdige en onduidelijke verklaringen omtrent het tijdstip dat hij te weten kwam dat hij gevisieerd werd door de Soedanese autoriteiten, ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielrelaas.

2.3.12. Verder komen verzoekers verklaringen omtrent zijn terugkeer naar Soedan in 1997 onwaarachtig voor in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie. Immers, verzoeker gaf aan dat hij in 1997 terugkeerde naar Soedan omwille van zijn ontslag enerzijds en een algemeen amnestieaanbod voor Soedanezen in het buitenland die problemen hadden met de overheid anderzijds (notities 2, p. 13-14). Verzoeker stelde dat de Soedanese overheid op deze manier haar imago trachtte op te poetsen en verklaarde dat er in kranten en op televisie over het amnestieaanbod werd gecommuniceerd (notities 2, p. 13-14). Het door verzoeker aangehaalde amnestieaanbod werd inderdaad ingeschreven in het vredesakkoord van 21 april 1997: *"The Parties agree that the President of the Republic of Sudan shall declare a general and unconditional amnesty for all offences committed between 16th May 1983 through...1997 in accordance with the common will of the people of Sudan. 1. The general and unconditional amnesty shall cover the period from 16th May 1983 to...1997 to all (Southern Sudan Defence forces - SSDF) forces, to the effect that nobody shall be prosecuted or punished for acts or omissions committed during this period. 2. No action or other legal proceedings whatsoever, civil or criminal, shall be instituted against any persons in any court or any place for, or on account of, any act, omission or matter done inside or outside Sudan as from 16th May 1983 to...1997,*

if such act or omission or matter was committed by any member of (SSDF). 3. Civil actions: All civil suits instituted before.....1997, relating to acts committed or matters referred to in Article 2 above or as scheduled in Article 8 in this Proclamation Order are covered by the amnesty and shall be discharged and made null and void" (Wikipediapagina "*Khartoum Peace Agreement of 1997*"; "*1997 Peace Agreement*"). Het vredesakkoord werd afgesloten tussen de Soedanese overheid en verscheidene militieiders uit Zuid-Soedan ('The South Sudan United Democratic Salvation Front' (UDSF) bestaande uit 'The South Sudan Independence Movement' (SSIM) en 'The Union of Sudan African Parties' (USAP), 'The Sudan People's Liberation Movement' (SPLM), 'The Equatoria Defence Force' (EDF) en 'The South Sudan Independents Group' (SSIG)) tijdens de tweede Soedanese burgeroorlog. Het akkoord formaliseerde principes die werden besloten in een politiek charter getekend in Khartoem op 10 april 1996 (Wikipediapagina "*Khartoum Peace Agreement of 1997*"; "*1997 Peace Agreement*"). Gezien, gelet op voorgaande, het amnestieaanbod deel uitmaakte van een vredesakkoord tussen de overheid en de gewapende milities in het Zuiden van Soedan, kan niet worden ingezien waarom verzoeker – op wie het amnestieaanbod geen betrekking had – meende dat hij onder dit amnestieaanbod zou kunnen terugkeren naar Soedan. Verzoeker licht dat ook niet toe in het verzoekschrift. Meer nog, het is geheel onaannemelijk dat verzoeker de overheid, die hij reeds bij haar ontstaan dermate wantrouwde dat hij haar activiteiten in het buitenland boycotte, geheel op haar woord zou vertrouwen wanneer er een algemeen amnestieaanbod wordt uitgesproken. De vaststelling dat verzoeker naar Soedan terugkeerde zonder enige garantie dat het amnestieaanbod, dat bovendien betrekking had op daden gepleegd in het kader van het conflict in het Zuiden van Soedan, zou worden gerespecteerd, is geheel ongeloofwaardig en gaat in tegen verzoekers uitgesproken wantrouwen tegen de Soedanese overheid. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker blijk geeft van bijzonder weinig politieke kennis.

Wat betreft het "*Amnesty Agreement*" stelt verzoeker dat verweerder de "*context van deze tijd*" niet in aanmerking nam, dat de kranten en tv erover spraken, dat verzoeker optimistisch was en geloofde in de algemene amnestie, dat hij zijn job in Abu Dhabi had verloren en zijn familie wou terugzien. De Raad herneemt dat verzoekers 'optimisme' niet verzoenbaar is met zijn wantrouwen ten aanzien van de regering. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoeker slechts zou voortgaan op wat hij op tv en in kranten vernam en niet zou weten dat de amnestie werd aangeboden in het kader van een vredesakkoord met het Zuiden van Soedan. Ook het verlies van werk en de wens om zijn familie terug te zien kan niet rechtvaardigen dat verzoeker zou terugkeren naar Soedan, indien hij daadwerkelijk vervolgd zou worden ingeval van terugkeer. Verzoekers verklaringen komen verzonnen voor en ondermijnen dan ook de waarachtigheid van de door hem aangehaalde feiten.

2.3.13. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn langdurig verblijf in Abu Dhabi niet aantoont terwijl dit eenvoudig kan en evenmin aannemelijk maakt waarom hij vervolgens in 1997 zou zijn teruggekeerd naar Soedan. Verder blijft verzoeker erg vaag aangaande zijn levensomstandigheden na zijn terugkeer naar Soedan in 1997. Zo verklaarde hij na terugkeer naar Soedan werk te hebben gezocht in de handel met Abu Dhabi, maar deze handel uiteindelijk toch niet opzette (notities 2, p. 15-16). Zo stelde verzoeker: "*Ik kon niet vinden wat ik echt wilde doen. Wanneer ik dit werk kreeg in verband met het maken van wegen, vergat ik terug te gaan naar Abu Dhabi. Er waren veel zakenmannen van Saoedi-Arabië die hun geld hadden verloren in Soedan. Bijgevolg wilden de mensen van Abu Dhabi niet langer zaken doen met Soedan omwille van wat gebeurde met de zakenmannen.*" (notities 2, p. 16). Op de vraag hoe verzoeker na zijn terugkeer naar Soedan dan financieel kon rondkomen, antwoordde hij dat het erg moeilijk was en niemand buiten leden van de beweging een job hebben (notities 2, p. 16). Hij voegde eraan toe dat zijn pensioen dat hij van het leger kreeg 875 Soedanese Pond bedroeg en dat hij hier slechts drie dagen mee rondkwam (notities 2, p. 16). Verzoekers vage verklaringen aangaande zijn activiteiten na zijn terugkeer naar Soedan maken niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker zijn ware levenswandel voor de Belgische asielinstanties tracht te verhullen. Verzoeker is manifest weinig co-operatief.

2.3.14. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij beschreef waar hij woonde, dat hij "*eigenaar van zijn thuis*" was en dat hij de bedoeling had "*om een handel tussen Abu Dhabi en Soedan te ontwikkelen*". Hij betoogt dat het CGVS geen enkele vraag over zijn dagelijks leven stelde. De Raad stelt vast dat verzoeker uitgebreid de mogelijkheid heeft gekregen om uitleg te geven over zijn leven in Soedan tussen 1997 en 2005, doch zelf uiterst vaag en onduidelijk bleef en niet toelichtte wat hij dan wel deed in deze periode in Soedan (notities 2, p. 15-16). Verzoeker miskent zijn medewerkingsplicht.

2.3.15. Voorts kan niet worden ingezien dat verzoeker na zijn terugkeer uit de Verenigde Arabische Emiraten in 1997 pas in 2005 gearresteerd zou zijn geweest omwille van zijn activiteiten in Abu Dhabi.

Waar verzoeker stelde dat hij niet eerder werd gearresteerd omdat er een amnestie werd afgekondigd (notities 2, p. 21), herneemt de Raad dat dit amnestieaanbod geen betrekking had op de situatie van verzoeker en hoe dan ook niet kan worden ingezien dat verzoeker dan pas in 2005 – terwijl verzoeker sinds 1997 terug in Soedan was en de spionage dateert van 1989 – door de Soedanese autoriteiten zou worden vervolgd. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in 1997 ondanks het afsluiten van het vredesakkoord politieke opposenten van verschillende profielen op grote schaal werden gearresteerd (*“Amnesty International Report 1998 Sudan”*). De vaststelling dat verzoeker pas in 2005 werd gearresteerd voor feiten uit 1989, terwijl hij naar eigen zeggen sinds 1997 is teruggekeerd naar Soedan, en bovendien niet aannemelijk kan toelichten waarom de autoriteiten zo lang gewacht hebben om verzoeker te vervolgen, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.3.16. Gelet op bovenstaande stelt de Raad vast dat (i) verzoeker zijn voorgehouden verblijf in Abu Dhabi van 1977 tot 1997 met geen enkel (begin van) bewijs aantoon, niettemin hij beweert er landgenoten te hebben bespioneerd en laten deporteren in 1989; (ii) verzoeker niet kan toelichten om welke reden(en) hij zijn landgenoten precies bespioneerde; (iii) verzoeker tegenstrijdige en onduidelijke verklaringen heeft afgelegd omtrent het tijdstip dat hij te weten kwam dat hij gevisieerd werd door de Soedanese autoriteiten; (iv) verzoeker onwaarachtige verklaringen aflegde aangaande zijn terugkeer naar Soedan nu niet aannemelijk is dat verzoeker zonder enige garantie dat het amnestieaanbod, dat bovendien betrekking had op daden gepleegd in het kader van het conflict in het Zuiden van Soedan, zou worden gerespecteerd, en verzoeker zou ingaan tegen zijn eigen uitgesproken wantrouwen tegen de Soedanese overheid; (v) verzoeker vaag bleef aangaande zijn levensomstandigheden in Soedan tussen 1997 en 2005 en niet wist uit te leggen hoe hij er financieel kon rondkomen; en (vi) niet kan worden ingezien dat verzoeker na zijn terugkeer uit de Verenigde Arabische Emiraten in 1997 pas in 2005 gearresteerd zou zijn geweest omwille van zijn activiteiten in Abu Dhabi; tenslotte (vii) licht verzoeker zelfs niet toe hoe hij kon binnenkomen in het Moslimbroederschap en er nuttige informatie kon verkrijgen voor zijn spionageactiviteiten. Uit voorgaande blijkt dat de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden spionageactiviteiten vanuit Abu Dhabi, laat staan dat verzoeker hierom vervolgd zou worden door de Soedanese autoriteiten.

2.3.17. Verzoekers verklaringen omtrent zijn arrestatie en detentie (van 2005 tot 2016) in Soedan dienen dan ook in het licht van voorgaande vaststellingen te worden gelezen. Verzoeker verklaarde dat hij gearresteerd werd omdat hij een vals contract afsloot met betrekking tot een stuk grond en de rechtmatige eigenaar zijn stuk land opeiste (*“Toen ik het contract kreeg waarover ik het had, van 12 miljoen dollar, brachten ze een zakenman. De advocaat met wiens vader ik in Abu Dhabi werkte, bracht een zakenman. Hij zei ons dat hij een stuk land heeft op zijn naam en hij het kan verkopen en een deal kan maken met een bedrijf om de job te doen. Ze hebben mijn naam in het contract gezet om het stuk land te verkopen. Nadat ze het geld hebben ontvangen, zijn ze allemaal verdwenen. Ik was 4.5 maanden bij de politie tot ze hen hebben gevat.”*, *“Wie is hen?”*, *“De advocaat en de zakenman.”*, *“Wie arresteerde u? Van wie ging het bevel uit?”*, *“De eigenaar van het stuk land.”*, *“De zakenman zei dat hij een stuk land had dat niet van hem was?”*, *“Ja”*, *“En dat werd verkocht?”*, *“Ja”*, notities 2, p. 20-21). Verzoeker stelde echter dat hij in de loop van de procedure voor de rechtbank ontdekte dat de rechter voor het nationale veiligheidsagentschap werkte, omdat de beslissing van de rechter – namelijk 11 jaar gevangenisstraf – niet logisch was en zijn advocaat hem meedeelde dat de rechter voor het nationaal veiligheidsagentschap werkte (*“Omwille van de beslissing van de rechter, zei de advocaat me dat hij voor het nationale veiligheidsagentschap werkte want 11 jaar gevangenisstraf was niet logisch voor zulk een zaak. Ik had niets te maken met wat gebeurde want ik heb het contract van het land niet nagemaakt.”*, notities 2, p. 21). Even later stelde verzoeker echter – strijdig aan de verklaring dat zijn advocaat hem meedeelde dat de rechter voor het nationaal veiligheidsagentschap werkte – dat hij geen beroep kon doen op een advocaat en dat je voor zaken tegen het nationaal veiligheidsagentschap geen advocaat nodig hebt (*“Kon u beroep doen op een advocaat?”*, *“Neen, voor de zaken tegen het nationale veiligheidsagentschap heb je geen advocaat nodig. Het is hetzelfde of hij er is of niet. Hij doet niets voor u.”*, notities 2, p. 23). Op de vraag voor welke rechtbanken verzoeker gedurende 11 jaar verscheen, antwoordde verzoeker initieel ontwijkend en vervolgens dat hij voor de Khartoem rechtbank in Alhureya straat verscheen omwille van het vals contract, alsook voor een andere rechtbank in Khartoem in het kader van dezelfde zaak (*“Voor welke rechtbanken verscheen u gedurende die 11 jaar?”*, *“Er zijn verschillende soorten rechtbanken. Ze zijn allemaal in Khartoem. Soms wanneer ze iets vragen, iets dat mist in de zaak, maken ze vertraging. Normaal 1 of 2 dagen, maar ze doen het meestal meer dan een maand.”*, *“Voor welke rechtbanken verscheen u?”*, *“Khartoem rechtbank in Alhureya straat. Niet ver van de grote markt.”*, *“Wat voor rechtbank is dat?”*, *“Het gaat over het land, het valse contract.”*, *“Andere rechtbanken waarvoor u verscheen?”*, *“Er is een andere, in Khartoem,*

Alawasat. Voor dezelfde zaak, veroordeeld voor vijf jaar en dan een andere, hetzelfde, nogmaals vijf jaar. Vijf jaar voor het vervalsen van het contract en vijf jaar voor het geld dat ik zou moeten betalen. In Sawba gevangenis in Khartoem, nadien transfereerden ze mij naar Al Khartoem Bahri, Koper gevangenis. Laatste keer was ik El Hoda gevangenis in Umdurman. Ze gaven me het attest, ze hebben de twee gevangenis niet vermeld waar ik was.", notities 2, p. 21-22). Hij stelde dat hij voor vijf jaar veroordeeld werd voor het vervalsen van het contract en nogmaals vijf jaar (door een andere rechtbank) voor het geld dat hij diende te betalen, hierbij stellend dat hij in de laatste vijf jaar in de gevangenis heeft gezeten van de man die verantwoordelijk was (*"Wat is dat met de vijf jaar die u kreeg voor het geld dat u moest betalen?"*; *"Wanneer ze hen arresteerden omdat ze het land met valse documenten hebben verkocht, heb ik -die jaren in de plaats van de andere man in de gevangenis gezeten die verantwoordelijk is voor dit alles.*", notities 2, p. 22). Verzoeker beweerde zolang te hebben gekregen omwille van zijn spionageactiviteiten in Abu Dhabi eind jaren 1980 en dat dit bevestigd werd wanneer verzoeker gedurende 7 dagen door de veiligheidsdiensten werd ondervraagd en gefolterd – wat in 2006 gebeurde (notities 2, p. 22). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker bij loutere beweringen blijft, die hij niet weet te staven met objectieve stukken terwijl hij beweerdelijk (minstens) één veroordeling opliep. Bovendien legde hij met betrekking tot de procedure in de rechtbank vage verklaringen af (notities 2, p. 21-25). Ook aangaande zijn periode van gevangenschap legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af. Zo gaf hij bij de DVZ aan van 16 december 2005 tot 15 juli 2016 in de politieke afdeling van de gevangenis van Kober in Khartoem Baghri te hebben vastgezet (verklaring DVZ, vraag 10), terwijl hij bij het CGVS stelde enerzijds van 12 juni 2005 tot 28 juni 2016 (notities 1, p. 9) en anderzijds van 16 september 2005 tot 29 juni 2016 (notities 2, p. 20) te hebben vastgezet.

2.3.18. De door verzoeker neergelegde documenten weten zijn beweringen in verband met de reden van zijn detentie niet te staven. Immers kan uit geen van deze documenten formeel blijken dat verzoeker omwille van zijn spionageactiviteiten in Abu Dhabi in 1989 werd veroordeeld en gevangengehouden. Het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken opgesteld op 25 januari 2018 vermeldt dat verzoeker veroordeeld werd tot twee jaar gevangenisstraf en één jaar gevangenisstraf voor het zaaknummer (GH A/2009/103) met betrekking tot het aangiftenummer (2009/7226M) op basis van artikel (106/123 Q J) vanaf 23 december 2009 voor de rechtbank van territoriale conflicten in Khartoem. Niet alleen komt de door verzoeker voorgehouden termijn van zijn detentie niet overeen met de termijn(en) vermeld in het document, uit het document kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker omwille van spionage werd veroordeeld. Daarnaast vermeldt het document uitdrukkelijk dat verzoeker dit certificaat op zijn verzoek heeft gekregen. Verzoeker verklaarde dienaangaande dat hij het document liet opstellen om aan te tonen dat hij in de gevangenis zat en dat iedereen het recht heeft dat te laten doen (notities 2, p. 42). Hij voegt eraan toe dat het document zou moeten zijn opgesteld op 16 december 2005 en dat hij het verkreeg van El Hoda gevangenis, de laatste gevangenis waar hij zat, en dat de Kober en Sabwa gevangenis niet werden vermeld (notities 2, p. 41-42). Verzoeker gaf aan dat hij werd veroordeeld door de rechter in de eerste klasse voor de grote zaken waar normaal moorden en nationale veiligheidszaken worden beslecht (notities 2, p. 22-23), maar dat hij normaal voor een derde klasse rechter had moeten verschijnen (notities 2, p. 22-23). Verzoekers verklaringen sluiten dus niet aan bij het door hem neergelegde document. Verder staat te lezen dat de uitspraak werd gewijzigd door het Hof van Beroep in Khartoem, dat de veroordeling op basis van artikel (Q J 97) en de straf van één jaar gevangenisstraf werd afgeschaft en een uitvoering heeft onder het nummer (T/2009/17) voor het Khartoem strafhof Wassat van (58.400 Soedanese pond) en de uitvoering van het nummer (T/14/2009) voor de rechtbank van territoriale conflicten in Khartoem voor de geldsom van (204.300 Soedanese pond). Het attest stelt voorts dat verzoeker *"vandaag op 28/06/2016"* vrijgelaten werd omdat hij de periode van de bovenstaande zaak voltooid heeft en het bedrag afbetaald heeft. Door de *protection officer* gevraagd of verzoeker in beroep kon gaan tegen de beslissing van de rechtbank, antwoordde hij dat niet te hebben kunnen doen omdat nationale veiligheidszaken geen kans hadden om in beroep te gaan (*"Nee. Nationale veiligheidszaken hadden geen kans om in beroep te gaan tegen de rechtbank. Daarom verbleef ik 11 jaar in de gevangenis.*", notities 2, p. 23). Geconfronteerd met het gegeven dat in het document gewag wordt gemaakt van een beroepsrechtbank in Khartoem, wist verzoeker deze ongerijmdheden tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet aannemelijk uit te leggen (*"Er wordt ook gewag gemaakt van een beroepsrechtbank in Khartoem. Wat wordt daarmee bedoeld?"*, *"(kijkt naar document) Als je betaalt, de zaken van het geld, als je de hoeveelheid geld betaalt, moet je terug naar beroepsrechtbank gaan.*", *"Waarom is dat?"*, *"Hij was mijn vriend en we kenden elkaar al lang.*", *"Ik begrijp het deel van de beroepsrechtbank niet?*", *"Hij wist dat zijn zoon de reden was dat ik in de gevangenis zat. Hij ging naar de rechtbank. Het is een rechtbank waar je de beslissing kan breken door geld te betalen (voegt de tolk toe als letterlijke vertaling van het woord)"*, notities 2, p. 42-43). Verder tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wat wordt bedoeld met het vermelde bedrag van 204.300, verklaarde verzoeker dat de vader van de advocaat – die verzoeker oplichtte – de helft van het geld

betaalde om hem te helpen en dat het geld werd betaald nadat hij lange tijd in de gevangenis zat, alsook dat dit bedrag diende te worden betaald opdat verzoeker uit de gevangenis zou worden vrijgelaten (*“Er staat iets in van betaling van 204.300? Wat wordt daarmee bedoeld?”*, *“De vader van de advocaat, die mijn vriend was, betaalde de helft van het geld om mij te helpen. Nadat ik lange tijd in de gevangenis zat, deed ik dat.”*, *“Dat geld werd betaald toen u uit de gevangenis kwam?”*, *“Toen ik in de gevangenis zat.”*, *“Waarom moest u dat geld betalen bovenop uw gevangenisstraf?”*, *“We waren vrienden en we wisten dat zijn zoon de reden was dat ik in de gevangenis zat en hij betaalde de helft.”*, *“Waarom moest die hoeveelheid worden betaald?”*, *“Ze zouden me niet vrijlaten als ik niet betaalde. Je kunt 100 jaar blijven als je dat niet betaalt.”*, notities 2, p. 42). Verzoeker gaf tevens aan dat, indien het geld eerder betaald was geweest, hij de gevangenis eerder had kunnen verlaten (*“Als het geld eerder werd betaald. had u de kans gehad eerder uit de gevangenis te geraken?”*, *“Ja”*, notities 2, p. 43), doch wist niet uit te leggen waarom het niet eerder werd neergeteld (*“Waarom werd het geld niet eerder betaald en pas na al die jaren?”*, *“Dat weet ik niet.”*, notities 2, p. 43). Wanneer eerder echter werd gevraagd om welke reden verzoeker werd vrijgelaten, stelde hij dat hij zijn straf had uitgezeten en maakte hij geen melding van bovenstaand bedrag (*“Om welke reden werd u vrijgelaten?”*, *“Omdat ik de 10 jaar al uit had gezeten, de legale periode dat ik mijn straf had moeten uitzitten. Het departement van de gevangenis hebben een verschillend managementsysteem. Als ik de periode waartoe ik was veroordeeld, uit heb gezeten, is het ok dat ik eruit mag.”*, notities 2, p. 24-25). Opnieuw blijken verzoekers verklaringen aangaande (het einde van) zijn detentie tegenstrijdigheden te bevatten. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen geenszins aansluiten bij de inhoud van het door hem neergelegde document en tevens onderling tegenstrijdigheden vertonen. De Raad stelt vast dat het document slechts aantoonde dat verzoeker initieel tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld en dat die straf na een beroepsprocedure verminderd werd tot 2 jaar en de betaling van een geldsom, wat niet betwist wordt. Evenwel, nergens uit het document kan worden afgeleid dat verzoeker 11 jaar lang omwille van spionageactiviteiten gevangengehouden werd, hetgeen hij evenmin aannemelijk wist te maken met zijn verklaringen (zie *supra*).

2.3.19. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht door het document neer te leggen, dat hij wist dat zijn overheid de waarheid niet had genoteerd en dat *“de overheden buiten het wettelijke kader gewerkt heeft en mag niet dergelijke punten op een attest te vermelden”*. De Raad herneemt dat uit het document slechts kan worden afgeleid dat verzoeker initieel tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld en dat die straf na een beroepsprocedure verminderd werd tot 2 jaar en de betaling van een geldsom, doch dat hieruit niet kan blijken dat dat verzoeker 11 jaar lang omwille van spionageactiviteiten gevangengehouden werd. Aan het document kan dan ook geen bewijskracht worden toegekend. Dat verzoeker – naar eigen zeggen – op dit punt zou voldaan hebben aan zijn medewerkingsplicht kan zijn beweringen niet aantonen.

2.3.20. Wat betreft de detentie van verzoeker, voert hij in zijn verzoekschrift aan dat er *“verschillende manifeste appreciatiefouten in de lezing van de verklaringen van de verzoeker”* zijn: *“Eerst heeft de verzoeker niet over het feit dat hij voor twee rechtbanken heeft verscheend, maar hij heeft een beschrijving van de rechtbankstelsel van Soedan. Hij heeft een dergelijke beschrijving gemaakt om zijn asielrelaas klaar te geven. Hij was beschuldigd voor een vals contract die door een derde klasse rechter moet behandelen worden. Voor zijn geval moest hij verschijnen voor een eerste klas rechter en de verzoeker begreep dan dat er iets gebeurde in zijn zaak. Hij zal de confirmatie krijgen toen hij in gevangenis was. Immers werd Mijnheer gefolterd door zijn nationale overheden, en deze laste spraken over wat de verzoeker in in Verenigde Arabische Emiraten heeft gemaakt. De verzoeker kon tijdens zijn verhoren de verschillende gevangenis geven waar hij moest slapen. De asielrelaas van de verzoeker is duidelijk : hij werd aangehouden wegens een valse contracten situatie. Dan herinnerden zijn nationale overheden over zijn persoonlijke situatie en ze profiteren van de zaak om wraak tegen de verzoeker te nemen. Daarom moest de verzoeker voor een eerste klasse rechter verschijnen en hij begreep dat er niet normaal was. Het valse contract ging over het verkoop van een terrein en de reële eigenaar moet getuigen. Hij begreep ook de verzoeker een slachtoffer en hij besliste hem om beetje hulp in gevangenis te geven. De twijfels van de verzoeker werden een jaar later geconfirmeerd toen hij ondervraagd en gefolterd werd tijdens zijn detentie. Het was duidelijk tegen hem gezegd dat hij een straf van 10 jaar gekregen wegens zijn activiteiten in Abu Dhabi.”*. De Raad merkt op dat de loutere herhaling, herformulering en verduidelijking van verzoekers verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers detentie.

2.3.21. Verzoekers vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten ingeval van terugkeer wordt verder ondergraven nu (i) verzoeker na zijn vrijlating uit de gevangenis op 28 juni 2016 een paspoort verkreeg van dezelfde autoriteiten die hem beweerdelijk vervolgden (zie paspoort in administratief

dossier); (ii) verzoekers verklaringen met betrekking tot de manier waarop hij dit paspoort verkregen heeft niet kunnen overtuigen (notities 2, p. 28-29); (iii) verzoekers uitleg waarom hij naar Egypte reisde in november 2016 en niet naar Europa niet aannemelijk is (notities 2, p. 30, p. 35); (iv) verzoeker in maart 2017, niettemin hij in geval van terugkeer naar Soedan vreesde gearresteerd en gefolterd te worden, vanuit Egypte terugreisde naar Soedan (notities 2, p. 30); (v) verzoeker Soedan ondanks het reisverbod uiteindelijk verliet met zijn eigen paspoort en een Schengenvisum verkregen op de Franse ambassade te Khartoem op 29 oktober 2017 – beweerdelijk met hulp van ex-collega's en ex-studiegenoten (verklaring DVZ, punt 30; notities 1, p. 9; notities 2, p. 45-46); (vi) verzoeker geen interesse toont in de evolutie van zijn problemen en de ontwikkelingen in verband met zijn situatie in Soedan niet opvolgt (notities 2, p. 35); en (vii) verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen over zijn woonplaatsen (verklaring DVZ, punt 10; notities 1, p. 14), over het feit of hij voor 1989 vanuit Abu Dhabi nog terugkeerde naar Soedan (notities 1, p. 8; notities 2, p. 31), over zijn huwelijksdatum (verklaring DVZ, punt 15a; notities 2, p. 18), over de geboortedata van zijn kinderen (verklaring DVZ, punt 16; notities 2, p. 19).

2.3.22. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift te hebben uitgelegd dat hij zijn paspoort nodig heeft en dat hij dit met de hulp van een kameraad uit het leger heeft verkregen. Verzoeker stelde voorts dat hij *“lang tijd in gevangenis zat en vreesde dat de procedure misschien heeft veranderd”*, dat hij *“Soedan zo snel als mogelijk [wou] verlaten en daarom koos hij om naar Egypte te gaan”* en dat hij wist dat de toegang visumvrij was en daar misschien iets kon ondernemen. Hij legt uit dat hij *“naar Egypte is gegaan om hulp te krijgen bij de Verenigde Staten bureau”*, maar dat het totaal onmogelijk was om hulp te krijgen. Hij gaf aan dat hij naar oplossingen zocht, maar dat de tijd voorbijging en hij vreesde gedeporteerd te worden. Verzoeker stelt dat hij liever zelf naar Soedan terugging dan gedeporteerd te worden. Dergelijke nuanceringsen kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker een Soedanees paspoort heeft verkregen, naar Egypte is gereisd en vervolgens vrijwillig is teruggekeerd naar Soedan, hetgeen zijn vrees voor vervolging ondermijnt.

2.3.23. Waar verzoeker niet veel interesse in zijn eigen problemen zou hebben, wijst hij erop dat hij een oude man is die geen internet of een smartphone gebruikt, zodat het moeilijk is om aan nieuws te geraken. Hij wijst erop dat hij gefolterd werd en dat in dergelijke omstandigheden begrijpelijk is dat *“hij een haat heeft ontwikkeld tegen zijn land van herkomst, en niet zoekt om nieuws te krijgen over zijn land”*. De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Dat verzoeker geen internet gebruikt en een haat heeft ontwikkeld tegen zijn land kunnen dit niet verschonen, nu wel degelijk kan worden verwacht dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming feitelijk actualiseert. Verzoeker dient zich immers te informeren over de wezenlijke noodzaak om van zijn land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.24. Ook de vaststelling dat verzoeker, ondanks zijn voorgehouden problemen met de Soedanese autoriteiten nog verschillende gunsten heeft verkregen – en tot op vandaag verkrijgt, ondergraft zijn asielmotieven en voorgehouden vrees voor vervolging. Zo verkreeg verzoeker in augustus 2016 een identiteitskaart van gewapende pensioenkrachten waarop wordt vermeld dat hij met de rang Ra'aid (majoor) een gepensioneerd officier is (notities 1, p. 13; notities 2, p. 38). Verzoeker verkreeg bovendien op 3 april 2017 een verzekeringskaart van het leger (notities 2, p. 40), legde tevens een attest neer, opgesteld op 11 april 2017, door de algemene administratie voor pensioenen dat betrekking heeft op verzoekers carrière binnen het leger van 1 januari 1973 tot 6 april 1985. Gevraagd waarom verzoeker documenten liet opstellen terwijl hij plande om Soedan te verlaten, verklaarde verzoeker dat zijn familie erop stond de voordelen te verkrijgen verbonden aan het zijn van een ex-officier (*“Mijn familie stond erop om de voordelen te krijgen van een ex-officier te zijn, om land en boerderij te vragen bijvoorbeeld. Ik deed het om hen tevreden te stellen. Dat is alles.”*, notities 2, p. 41). Indien verzoeker daadwerkelijk gevisieerd werd door de autoriteiten, kan niet worden ingezien dat diezelfde autoriteiten verzoeker – en zijn familie – dergelijke gunsten zouden verstrekken. Evenmin kan worden ingezien dat verzoeker (als vermeende veroordeelde spion en landverrader) een maandelijks pensioen van 785.65 jine zou worden uitgekeerd, zoals blijkt uit het door hem neergelegde attest opgesteld door het ministerie van defensie. Verzoeker kan evenmin aannemelijk toelichten waarom hij tot op vandaag sociale en pensioenrechten geniet van de overheid die hem beweerdelijk zou vervolgen en folteren (*“De wet van pensioen heeft niets te maken met de overheid want het is het recht van elke Soedanese burger. De overheid heeft er niets mee te maken”*, notities 2, p. 17, *“Het is mijn recht als burger. En de burger heeft er niets te maken. Zelfs zij die toekijken om de mensenrechten kunnen zich bemoeien als de overheid denkt dat ze het kunnen stoppen of van iemand kunnen afnemen. De straf die ik had, staat los van mijn pensioen.*

De meeste gevangenen in de gevangenis konden elke maand hun pensioen verzamelen buiten de gevangenis.”, notities 2, p. 39-40). Dergelijke gunsten vallen geenszins te rijmen met de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en bevestigen bovenstaande vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

2.3.25. Wat betreft de door verzoeker aangevraagde documenten wijst hij in zijn verzoekschrift op de context: dat hij werd vrijgesteld na 10 jaar van detentie, dat hij toen ongeveer 65 jaar was en dat hij regelmatig bezoek van de overheid moest ondergaan. Hij onderlijnt dat hij deze documenten verder moest aanvragen omdat *“hij ter plaatse nog moest leven tijdens zijn verblijf, en hij heeft van verschillende documenten nodig.”*. Dergelijke vergoelijkungen kunnen niet verschonen dat verzoeker sociale en pensioenrechten zou genieten, indien hij daadwerkelijk omwille van spionage vervolgd en veroordeeld werd door de autoriteiten.

2.3.26. Tot slot bevestigen ook de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de door verzoekers advocaat Van Risseghem opgestelde nota in het kader van de Dublinprocedure de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas. Immers, in die nota staat te lezen dat verzoeker afkomstig is uit Soedan, waar hij in het leger werkte, een hoge post had en één van de hoofden zou zijn geworden. Verder wordt vermeld dat verzoeker ook werkte in de veiligheid van verschillende kernsectoren, zoals water of energie. Echter, in deze begeleidende nota wordt met geen woord gerept over Abu Dhabi, noch wordt aangegeven dat verzoeker zijn posten in de Verenigde Arabische Emiraten zou hebben bekleed. Dergelijke vaststellingen bevestigen slechts de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en ondergraven bovendien verzoekers beweerde verblijf in Abu Dhabi – hetgeen hij overigens met geen enkel objectief element wist aan te tonen, zoals *supra* reeds werd vastgesteld. Bovendien wordt in de begeleidende nota gewag gemaakt van het gegeven dat verzoeker voor zijn moeder moest zorgen aangezien zij ernstig ziek was, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn moeder in maart 1985 overleed (verklaring DVZ, vraag 13a) en verzoeker bovendien reeds vanaf 1977 in de Verenigde Arabische Emiraten woonde. Ook wordt er vermeld dat verzoeker laat trouwde en dat zijn echtgenote in een verkeersongeval stierf, wat evenmin aansluit bij verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij verklaarde dat zijn vrouw in 2010 aan een ziekte stierf (notities 2, p. 18). Overigens wordt er melding gemaakt van mensen die verzoeker in de omgeving van zijn woonplaats in Frankrijk zochten en dat de plaatselijke Soedanese overheden wisten dat verzoeker zich in Frankrijk bevond. Verzoeker vermeldde dit echter niet tijdens zijn persoonlijk onderhoud en stelde louter bang te zijn geweest dat ze hem zouden volgen in Frankrijk (notities 2, p. 47). Verzoeker neemt zich dan ook een bepaald profiel eigen, naargelang de procedure die hij voert in België. Dit kan slechts de onwaarachtigheid van zijn verklaringen bevestigen.

2.3.27. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op verzoekers identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden. Met betrekking tot verzoekers paspoort dient evenwel worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde. Enerzijds gaf verzoeker aan dat zijn paspoort bij terugkeer naar Soedan in 1997 werd geblokkeerd en niet aan hem werd teruggegeven (notities 2, p. 12, p. 27), terwijl hij anderzijds verklaarde dat het paspoort dat hem op de luchthaven werd ontnomen, wél werd teruggegeven omwille van het amnestieaanbod (notities 2, p. 15). Daarnaast verklaarde verzoeker nog dat zijn paspoort na zijn vrijlating uit de gevangenis in 2016 in beslag werd genomen (notities 1, p. 9), doch maakte hij geen enkele opmerking aangaande de inbeslagneming van zijn paspoort wanneer hem gevraagd werd of er voorwaarden verbonden waren aan zijn vrijlating in 2016 (notities 2, p. 25). Wat betreft verzoekers identiteitskaart van zijn legerdienst in Soedan – opgesteld op 20 januari 1973 – en foto's waarop verzoeker in zijn jongere jaren te zien is in legeruniform, dient opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker een militaire carrière heeft gehad niet in twijfel wordt getrokken.

2.3.28. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er geen tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen aangaande zijn paspoort: *“De paspoort van de verzoeker werd in een eerste tijd geblokkeerd en werd dan teruggegeven. Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid. De tweede mogelijke tegenstrijdigheid gaat over de voorwaarde van zijn vrijlating en de inbeslagneming van zijn passpoort. Het bestuur is van mening dat het een voorwaarde van zijn vrijlating is terwijl de verzoeker niet zo heeft verklaard. Echter voor de verzoeker gaat het niet zoals een voorwaarde van zijn vrijlating maar als een beslissing van de Soedaneze overheden. Voor hem heeft de overheid zijn passpoort genomen want ze het hebben beslist, en de verzoeker beschouwt het niet als een voorwaarde van zijn vrijlating. Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid.”*. Verzoeker tracht de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden.

De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuancerings die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen.

2.3.29. Het door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde medisch attest van 19 februari 2018 maakt melding van littekens. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de arts over de littekens. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat het attest vermeldt dat de verwondingen volgens verzoeker (*"selon les dires de la personne..."*) te wijten zijn aan folteringen in de gevangenis in Soedan. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoekers verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen. Zoals hoger gesteld, blijft verzoeker bij ongerijmde beweringen.

2.3.30. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert *"dat hij in gevangenis werd gefolterd en dat hij fysische sporen op zijn lichaam heeft"*, maar vaststelt dat hij *"niet over zijn gevangenisverblijf werd ondervraagd"*, is niet ernstig. Verzoeker kreeg doorheen de hele procedure uitgebreid de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en haalde regelmatig zijn tijd in de gevangenis aan (zie vragenlijst CGVS; zie notities van het persoonlijk onderhoud 1 en 2).

2.3.31. Wat betreft het door verzoeker neergelegde medisch dossier in verband met zijn cataract, merkt de Raad op dat verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

2.3.32. Verzoeker beperkt zich voor het overige in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bovenstaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.33. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De loutere stelling dat *"de veiligheidssituatie kritisch blijft in het gebied van herkomst van de verzoeker"*, zonder dat deze gestaafd wordt met enig objectief element, kan niet overtuigen.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK